

Руденька

Автор:

Юлія Пилипенко

Руденька

Юля Пилипенко

Десять років тому українські лікарі винесли Юлі вирок: до свого вісімнадцятого дня народження вона має вмерти. Ця книга – своєрідний щоденник-сповідь, де кожен рядок – не уява авторки, а події з її життя. Історія Юлі приводить нас у ті дні, коли їй здавалося, що нічого не можна змінити, коли вона не впізнавала свого обличчя й тіла, а руде волосся відбивалося в дзеркалі фіолетовим, впродовж однієї ночі змінивши колір... З дивовижною відвертістю та оптимізмом, який за таких обставин здається неймовірним, Юля розповідає, як заново вчилася любити життя і насолоджуватися ним, що є найважливішим, коли народжуєшся вдруге. Ця книга – не просто історія боротьби життя зі смертю, це ще й історія кохання. До чоловіка, до життя, до себе.

Ви колись замислювались, що б зробили, якби це був останній день вашого життя?... Тоді ця книга для вас.

Юлія Олександрівна Пилипенко

Руденька

Dedicated to all the people

who saved and created my life.[1 - Присвячується всім Людям, які рятували і зробили можливим мое життя.]

Від автора

Вітаю!

Мене звати Юля, мені 25 років, і я хочу звернутися до вас із таким ось питанням.

Ви коли-небудь запитували себе: «Що б я зробив(-ла), якби сьогодні був перший і останній день мого життя?» Банальний початок, чи не так? Але майте терпець. Ні – викиньте книжку геть. Зробіть так, як вам хочеться. Я це поважаю. Питання саме по собі гарне, та насправді воно не потребує відповіді. Воно потребує від вас дій і вчинків – кроків, що ґрунтуються на любові до життя. Можна щодня ставити собі це запитання, навіть відповідати на нього, а що з того?

Протягом останніх семи років кожен мій ранок починається однаково – я розплющую очі й запитую себе про це. А вже потім роблю все, що заманеться. Те, що зробила б у разі, якби це був останній день мого життя. Водночас мої загострені почуття змушують мене повірити в те, що все для мене вперше... Ви, напевно, вже здогадалися, що мій ранок починається не о 7.00 і не о 8.00... Він починається тоді, коли я цього забажаю. Я сама вибираю, коли починатись моему ранкові. Іноді це 19.30, а іноді – 21.00. Залежно від того, о котрій годині для мене почалася ніч. Іноді моя ніч починається о 9-й ранку...

Я літаю на побачення до різних країн, в той самий час маючи любовні стосунки. Легковажність? Авжеж. Я можу спинити авто в центрі міста, спричинивши затор, увімкнути аварійку, вийти і спостерігати під колективне волення автомобільних сигналів, як у бездонному небі пролітає літак. Просто тому, що я люблю літаки і їхні білосніжні сліди, які вони залишають не тільки в небі, а й у моєму житті. Я можу тижнями не відповідати на телефонні дзвінки просто тому, що мені не хочеться ні з ким спілкуватися. Егоїзм? Стовідсотковий.

Я можу терпіти голод кілька днів, віддавши свої останні гроші безхатченку... не тому, що я завжди така добра чи чуйна, а просто тому, що цього дня мені потелефонував той, дзвінка від кого я чекала два тижні, і мені хотілося, щоб усі люди на світі були так само щасливі, як і я. І якщо їх сьогодні ошчасливають мої

гроші, чому ні? Дурість? Можливо.

Я святкую Новий рік тоді, коли мені заманеться. При цьому я ніколи не ставлю ялинку. Вона в мене лежить. Гарна, проте лежача. Пофігізм? Певна річ.

Знаєте, як я молюся? Я маю свою особисту церкву. Це міст. Він гарний. Я його дуже люблю. Коли мені погано чи добре, я скуповую всі повітряні кульки в місті, прив'язую до них паперового літачка, на якому пишу своє прохання або подяку. До кого я звертаюся і кому дякую? Про це я розповім вам трохи згодом. Я приїжджаю на цей міст, виходжу з машини і запускаю в небо десятки напompованих гелієм куль, які передають мое бажання в надійні руки. Дитинство? Романтика? Так. Але мені так подобається. І бажання здійснюються.

Знаєте, що я зробила, коли мені було двадцять один, і чоловік, удвічі старший за мене, зізнався у зраді, а потім місяць убивав мене своїм негативом? Я подарувала йому білий «Hummer», щоправда, лише на один вечір... і вечерю при свічках. Не тому, що мені на той час аж так уже хотілося зробити йому приємність чи, навпаки, було байдуже, а тому, що я, як завжди, прокинулася вранці і поставила собі те ж таки питання. А потім подумала: якби сьогодні був перший і останній день мого життя, я б усе одно подарувала йому білого «Hummer'а» і вперше в житті зготувала б для нього вечерю, навіть у супереч тому, що він більше не був героєм мого роману.

Я практично не ношу годинників: усі вони в мене зупиняються – дорогі й дешеві. Я живу поза часом, живу виключно для себе, а ще – для людей, яких я шалено люблю.

Мій спосіб життя завдає чимало клопоту і переживань людям, які мною дорожать, та вони мене розуміють... Вони знають, чому я живу саме так, і я не маю потреби перед ними виправдовуватися, пояснювати мотиви своїх вчинків і поведінки, яка не завжди вкладається в межі усталених поглядів. Причина проста: я задихаюся від життя, люблю його до сліз та іноді доводжу свою любов до цілковитого свавілля... Я розкладаю мелодії на тисячі звуків, досі плачу, коли бачу сонце... я люблю цей світ так, як люблять раз у житті. Вперше і востаннє. Просто тому, що для мене не існує «завтра». Мене не хвилює «завтра». Що це за день – «завтра»? Це міф. Утопія. Вигадка.

Я хочу розповісти вам свою історію, в якій немає ані крихти вигадки. Лише щира правда, заснована на грі долі. Я навіть не змінила імен. Адже це реальна історія мого життя, і я не хочу називати чужими іменами Людей, які зробили його можливим. Що вам до моєї історії? Звісно, нічого. У кожного з вас повнісінько своїх власних історій, клопотів і переживань. У кожного з вас своє Життя. Але я вважатиму за честь, якщо ви все-таки прочитаете мою історію до кінця. У такому разі в мене буде до вас одне прохання. Спитайте себе: «А що б я зробив(-ла), якби сьогодні був перший і останній день мого життя?» Не треба відповідати, просто спитайте. І якщо хоча б одна людина зрозуміє мене і зробить те, про що я так прошу... це означатиме, що я не даремно подарувала вам свою душу разом з її вадами і переживаннями... не даремно пустила вас у своє життя.

Моя історія починається від сьогодні. Я не хочу говорити «з кінця». Вважайте, що ви зі мною щойно познайомились і я беру вас із собою в подорож моїм життям. Смійтеся разом зі мною, засуджуйте мої легковажні вчинки, дорікайте в чомусь, а іноді... просто міцно тримайте мене за руку. Ласкаво прошу до мого LIFE JOURNAL. І не забувайте: у ваших руках – моя душа і вся правда про мене.

Я дуже хочу, щоб ви полюбили життя так, як люблю Його я...

Yours, but not Forever,[2 - Ваша, але не назавжди (англ.).]

Руденька

7 січня 2011 року

Comme a un rocher,

Comme a un peche,

Je suis accroche a toi...[3 - Мов до скелі, мов до гріха, я прикута до тебе...

(Фр.)Композиція: «Je suis malade», виконавець: Lara Fabian, альбом: «Carpe Diem» (1998).]

Париже... привіт, Коханий... Добридень, Місто з великої літери... Я знаю, що про Тебе вже все сказано, все проспівано, все написано... Про Тебе говорили і писали в усі часи, надсилали друзям, знайомим і заздрісникам листівки з Твоїм зображенням... але чи часто пишуть особисто Тобі? Париже, Ти коли-небудь одержував листи? Я не розумію, як можна говорити про Тебе як про місто... Хіба міста вміють відчувати, як Ти і я? Хіба міста здатні так зрозуміти людину, як зрозумів мене Ти, Париже? Я була в багатьох чудових куточках цього світу, і це дійсно були «просто міста»... А Ти – живий, справжній, божевільний, почуттєвий, чарівливий... Ти змушуєш мріяти тих, хто не знав, що таке Мрія... Ти викликаєш сльози на очах людей, які в житті можуть заплакати тільки одного разу – втративши свої статки... Ти проникаєш у душу і в підсвідомість... Ти підкрадаєшся майже непомітно... тихо... тактовно... з притаманним лише одному Тобі шармом... а потім завдаєш одного удару – влучного, чіткого, просто в десятку, що зветься Серце...

Твое зухвале небо дивилося мені просто в очі, розуміючи мене без слів, читало мене, як розгорнуту книгу... бачило всі мої думки, загострювало бажання, змушувало міркувати над тим, що я всіма силами намагалася забути... Париже, Ти довідався про всі мої таємниці і як найвірніший друг поховав їх у темних закутках Монмартру... Як дивно було спостерігати ті сотні людей, які стояли поруч зі мною неподалік від Сакре-Кер... і дивились на Тебе згори вниз... Вони дивилися то на мене, то на Тебе, але не розуміли, що ми з Тобою заодно... вони не чули нашої розмови... вони не підозрювали, як багато ми сказали одне одному там... на Монмартрі... Вони дивились на Тебе зверху, але Ти, Париже, все одно линув над ними... Ти спостерігав за цими людьми дещо іронічно і знуджено... втім, як і я...

Ми з Тобою такі схожі... ми з Тобою такі вільні... нам не потрібні ці обличчя, безглузді слова, дурні прагнення, ідіотські вчинки, погляди, що в більшості своїй є ознакою вульгарності, пихи і порожнечі душі... У нас є спільна таємниця, і це справді об'єднало нас у пару... Я кохаю Тебе, а Ти – мене. Все просто і трохи чарівливо. Скажу Тобі чесно: я в захваті від твоєї свободи. Твої зорі ніколи не вмирають... Твое Сонце ніколи не калатає перед тим, як увійти до чиеїсь спальні чи навіть до чийогось життя... Твої будинки і шато можуть чудово існувати без людей, і при цьому вони не стануть пустою, не втратять свого шарму, навпаки – ще більше збережуть свою атмосферу та унікальність... Навіть твій місяць... не якийсь там, а французький...

Париже... рідний... я полечу від тебе – ти не напишеш, не подзвониш, ти просто запам'ятаєш мене і чекатимеш... терпляче, безцеремонно, без трепету в серці, але з інтересом... ти чекатимеш просто тому, що Тобі цікаво, яку таємницю я підготую до нашої наступної зустрічі... Ти і Я – майже ідеальні коханці... Тебе можна шалено любити, розчинятися в Тобі, довіритися Тобі, віддатися Тобі раз і назавжди, врешті-решт, до Тебе можна втекти... але при цьому знати і розуміти, що після чергового розставання Ти не потурбуєш, не потривожиш, не докучатимеш дурними розмовами і банальними, нещирими фразами... Ти просто спокійно чекатимеш... бо Тобі начхати, що буде далі... але в той же час, коли ми побачимося з Тобою наступного разу, Ти усміхнешся своєю найпривабливішою усмішкою і скажеш мені: «Bonjour, Jolie... мені тебе бракувало»... без зайвих слів просто обіймеш мене... і ми знов зрозуміємо одне одного...

Ми разом зустріли Новий рік... я так про це мріяла... ще з дитинства, після нашої першої зустрічі... коли я, маленька, відвернувшись до вікна в автобусі, намагалася приховати свої сльози від моїх улюблених батьків, які познайомили мене з Тобою... і, напевно, я закохалася ще тоді... тому й плакала... І ось... через стільки літ... я зустрічаю Новий рік наодинці з Тобою... В той час, як триста п'ятдесят тисяч людей прогулювалися Єлисейськими Полями, я блукала алеями твоєї безсмертної душі... і захоплювалася Твоею байдужістю... і мені так само було байдуже... якщо чесно, мені просто було начхати... я була з Тобою, а триста п'ятдесят тисяч людей і новорічні салюти – всього лиш анімація... Ти пам'ятаєш, як Ти сховав мене, забрав із цього натовпу? Ти ніжно взяв мене за руку і потягнув за собою на авеню Рузвельт... до ресторанчика, де ми не раз зустрічалися... Ти, мабуть, шепнув щось офіціантові, бо він підготував для мене столик на терасі в заповненому по саму зав'язку ресторані... Ти ж чудово знав, що мені потрібен столик саме на терасі, адже завжди, зустрічаючись із Тобою, я курю... курю навіть тоді, коли кидаю курити назавжди... і в цьому ми з тобою теж схожі... нам подобається пускати дим... бо ми з Тобою дихаємо чистим повітрям Свободи, Життя і Любові... Ти пам'ятаєш, як офіціант жартома підкурював мені крізь прозору скляну огорожу... а я, так само жартуючи, прикурювала від веселого вогника віддзеркаленого полум'я його запальнички? Ти пам'ятаєш Наше «Bonne Année»? Всі по двічі цілували мене... а Ти, як завжди, холодним оком дивився на те, що відбувається...

Ти пам'ятаєш мої ранкові пробіжки Єлисейськими Полями... від величної Тріумфальної арки до вічного Лувру? Ти пам'ятаєш, як жадібно я ковтала Твое повітря... і як від Твого холодного, але одночасно палкого зимового дихання на мої очі наворачалися сльози? Ти пам'ятаєш назву пісні, яку Ти підслуховував у моїх навушниках під час ранкових кросів... «Babe, I'm gonna leave you...»... вітер

перекладав Тобі англійські слова французькою... а мій прискорений пульс вибивав дивним ритмом напис майже посеред стежки, що вела від мого розуму до серця: «Дівчинко, я збираюся покинути тебе»... а я все бігла і вже не розуміла, звідки взялися сльози: чи це Твоє зимове дихання, чи це я... а Ти все підморгував мені фарами дорогих авто...

Париже, рідненький, якби ми були подружжям, я погодилася б заприсягтися Тобі у вічному коханні, але ця моя присяга трішки б відрізнялася від тієї, яку дають у кіно... Це прозвучало б приблизно так: «Я присягаюсь кохати Тебе тим нерозсудливим коханням, на яке здатна я і тільки я... Я присягаюсь відчувати Тебе так, як можу відчувати Тебе тільки я... Я готова, але не присягаюсь кохати Тебе завжди, та все ж я присягаюсь шалено кохати Тебе сьогодні... і хай наше “завжди” триває тільки сьогодні... адже для нас із Тобою не має абсолютно ніякого значення, що буде завтра... а якщо раптом і наше “сьогодні” триватиме завжди... тоді, Париже, друже мій... Земля все-таки не така вже й кругла...»

Париже, ми з Тобою – майже ідеальна пара... ми переживемо розлуки і жарти долі... але Ти безсмертний, а я – не зовсім... тому не зволікай, друже мій... не відбирай у мене дорогоцінні секунди щастя... забери мене до себе якомога скоріше... давай разом попросимо про це Всесвіт... Ти ж знаєш, я волію втішатися Тобою, а не спогадами про Тебе... тому я кажу Тобі: «А Б'ЄНТО»...

P. S. І ще: Ти відгадав мої таємниці, але не будь таким ревнливим... Так, у цьому світі існує чоловік, який дуже схожий на Тебе... але не конче було щодня дорікати мені, повторюючи по-французьки «Il y a», з легким глузуванням підкладати мені в готель мило, запах якого не те що б зворушив мене... але цей запах торкнувся тієї невидимої хмарки, що вилітає з тіла (21 грам), коли людину забирає у свій таємничий світ всемогутнє небо... цей клятий запах дорогого французького мила... цей запах, який нагадує запах чоловіка, якого мені бракує... і я сподіваюся, що Він, так само як і Ти, коли-небудь просто мовчки обійме мене... ще раз... і більше вже не відпустить.

16 грудня 2010 року

Ну как же ты

Понять не можешь,

Что мне порою так нужна

Просто тишина...[4 - Композиція: «Слова, слова», виконавці: Теона Дольникова та Гоша Куценко, рік виходу: 2003.]

Моя барна стійка була захаращена десятками книжок: я захоплювалася творчістю Моне, я дізналася все про життя Ван Гога, Тулуз-Лотрека, Гогена, Анрі Руссо й усіх імпресіоністів... я запоем читала Стендаля, Мопассана, Гюго і Андре Моруа... Аполлінер став моїм улюбленим поетом, Пікассо й Далі – майже кумирами... Це була якась невтолима спрага до знань: мені подобалось і відчувати цю спрагу, і насичувати її... Я була в захваті, коли дізналася, що Далі розробив лого для карамельки «Чупа-чупс»...

Господи, ну як мені дати їм зрозуміти, що мій жах не в сонному кошмарі... а в тому, що прокидаючись я розумію: все це був тільки сон... Усе перевернулося: у своїх снах я бачила іншу реальність... сонячну, таку, якою був мій Листопад. А в реальному житті не було нічого, крім туги й незмірного смутку. Історія повторювалась. Як мені пояснити їм, що треба просто дати мені спокій? Усе. Мене немає: я вмерла, випарувалась, заховалася, полетіла геть, зачинилася в шафі, позичила у Гаррі Поттера мантию-невидимку... обирайте будь-яку легенду, що не образить вашого самолюбства... лишень припиніть мені дзвонити і називати мене «моя дівчинко». Досить читати мені по телефону казки на ніч і розповідати, як багато ви всі готові для мене зробити. Панове, я ніколи не була «вашою дівчинкою» і ніколи нею не буду! Я більше не користуватимусь Інтернетом і не відповідатиму на ваші дзвінки. ЩЕЗНІТЬ! Мое серце належить тільки Йому і більше нікому. А ще один чоловік нещодавно це серце збурих...

P. S. Так не може далі тривати... мене врятує або Париж, або трохи сонця... а ще краще – паризьке сонце.

24 жовтня 2010 року, ближче до полудня...

Сколько в моей жизни было

этих самолетов...

Никогда не угадаешь,

где же он не приземлится...[5 - Композиція: «Самолет», виконавець: Земфіра, альбом: «Вендетта» (2005).]

Я сиділа в аеропорту «Шереметьєво»... втомлена, розбита і спустошена... Я летіла «додому»... А що «вдома»? І де цей «дім»? Ах, так... у Дніпропетровську... Принаймні це підтвердив мій посадочний. Хай живе Дніпропетровськ! Мій Рідний Дім! Вітаю тебе, чудове місто з уі...ю гармонією... Добре, що в мене все ще є машина і собака... ну й квартира... хоча... цікаво, чи в мене ще є квартира? Було б кумедно: я заходжу додому, а мене там чекає новоспечена сімейна пара... Приємно очам: вона стоїть біля моєї незайманиці-плити і готує парові котлетки... а він, той, хто був моїм, з усмішкою, сповненою умиротворення, у якій відбилася вся краса родинного вогнища, дивиться телевізор... а ще краще – читає «Комсомольську правду»... І тут я: «Вітаю, почувайтеся, як удома... у холодильнику є трохи Evian й курячого філе для мого собаки...» Або отак... хоча краще ніяк. Ця позитивна хвиля моїх думок заносить мене до якогось російсько-італійського ресторану в аеропорту: я переглядаю зачароване меню... і мій вибір, що зараз цілком став жертвою мого настрою, о дев'ятій ранку зупиняється на мартіні, мартіні... або мартіні. Це беручи до уваги, що за п'ятнадцять хвилин перед тим я на останні російські рублі купила в Duty Free «Martini Gold by Dolce amp;Gabbana». Мені завжди подобалася Моніка Белуччі, то чи могла я не спробувати напій, який рекламував її чорно-білий образ? Можливо, я прилечу додому і вип'ю цей чудовий дизайнерський лимонад з моєю новою родиною... дідько... знову я про них думаю... Отже, після п'ятдесяти грамів огидного теплого мартіні, випитого в товаристві спортсменів-інтелектуалів і двох повій, я рушила до свого гейту... На той час я не думала про те, що після прильоту «додому» у мене можуть виникнути проблеми з українським паспортом, до якого не було вклеєне нове фото. На російському кордоні мене дуже суворо попередили: «Я взяв вас на замітку... наступного разу, якщо ви прилетите з цим самим паспортом, ви не зможете потрапити на територію Російської Федерації»... По-перше, я сподівалася, що наступного разу не буде... По-друге, я завжди літаю із закордонним паспортом, який у той час, як російський прикордонник проголошував свою урочисто-погрозову промову, спокійно лежав собі у німецькому посольстві міста Києва, прикрашений шенгеном на три роки... а по-третє, мені тоді було однаковісінько: мене не хвилювала ні Російська

Федерація... ні Україна... ні все інше... бо я нічого не відчувала. Я ЗОВСІМ НІЧОГО НЕ ВІДЧУВАЛА. Олігархічна Москва украла всі мої певною мірою дитячі мрії, і найстрашніше – я навіть не знала, як вона з ними поведеться. У моїй душі була така сама пуста і холоднеча, як і в порожньому аеропорту «Шереметьєво»: не було емоцій... не було сил... бажань, почуттів, турбот, сміху, злості, сліз... У мені не було нічого... Я сіла в автобус, який мав радісно допровадити своїх пасажирів до літака. Стояла біля навстіж розчинених дверей... у геть розхристаному «Монклері», в угах, тоненьких колготках... але навіть не відчувала холоду... мене ніщо не хвилювало, ніщо не чіпало, і ось тоді стало страшно... я подумала: «А що коли так буде завжди? Якщо раптом я більше ніколи не зможу відчуті і покохати?... Якщо ніколи більше не зможу заплакати – від щастя чи з горя?... Якщо це кінець... кінець мого внутрішнього світу?» Я не знаю, що б сталося, якби я тоді так не подумала...

Звідки мені було знати, що саме тієї миті Зрадлива Доля і Його Величність Випадок одночасно підслухають мої думки, а далі трохи порадяться і вирішать таке: «Нехай вони зустрінуться. Зараз». А поки Доля і Випадок провадили свій кумедний діалог, я бездумним поглядом сліпо дивилася перед собою... доти, доки не спіймала себе на думці, що вже хвилин п'ять мене так само, не відриваючись, пасе холодними хитрими очима їхній власник – одягнений у все чорне чоловік: кепка, пальто... Він стояв на вулиці і говорив по телефону... і весь час дивився на мене... На ньому були бісові черевики «Catford», які я завжди зневажала... на плечі висів чорний рюкзак... Він дивився на мене... так дивно дивився на мене... він... Якби я навіть знала тоді, до чого призведе це «він так дивно дивився на мене», я б усе одно сіла і до цього автобуса, і до цього літака...

Я розплющую очі... як завжди, в літаку я спала. Дніпропетровськ. Ось він. О!.. сонечко світить... гадаю, вже й це заслуговує на подяку. Можна відстебнути ремінь, зробити вдих або видих, можна навіть кому-небудь потелефонувати. От тільки кому мені хотілося б зараз телефонувати? Нікому. А навіть якби й було кому, то що я скажу? «Алло, привіт... так... Москва мені дуже сподобалась... вона мене вбила і зжерла... ну, аякже, все чудово...» Єдина людина, з якою хочеться зараз говорити, мене зустрічає, а батьки – це святе... їм я, звісно, подзвоню. Втім, за два тижні моєї відсутності в цьому аеропорту нічого не змінилося: черговий автобус, який везе нас до терміналу... чужі погляди, стандартні розмови, набридлі мелодії made by Nokia, Vertu і iPhone. Я виходжу з автобуса, не поспішаю до терміналу і знов відчуваю на собі чийсь погляд... Ну, певно ж, це він... той чоловік у чорному... від його погляду мені стає ще гірше, ніж було до

цього: чомусь виникло бажання дістати окуляри-краплі від «Ray Ban» – сховати за ними вії, що давно вже забули про туш. Ось воно... паспортний контроль... мое втомлене «добрий день» і... «У вас проблеми». Те, що у мене проблеми, я знала і без цього пиндючного персонажа, що засів у будці на українському паспортному контролі для UA CITIZENS.

– А як ви здогадалися, що в мене проблеми? – поцікавилась я з легкою іронією.

– Проблеми з вашим паспортом, – відповів усевладний прикордонник.

– Якраз це не проблема. Мене вже попередили в Росії, сказали, що потрібно вклеїти нове фото, адже мені стукнуло двадцять п'ять. Саме це я й зроблю одразу, як потраплю додому.

– Ні, дівчино, ви не розумієте... я не можу вас впустити до України... і у вас дійсно проблеми... тож відійдімо поговоримо... – І він усміхнувся мені тією знаменитою загадковою посмішкою, на яку здатні тільки українські прикордонники.

– Послухайте, я дуже втомилася... смертельно хочу спати... будь ласка, давайте зараз таки й закінчимо цю історію. Ви пропускаєте мене «додому», я щиро вам дякую і мило всміхаюся, ми не затримуємо чергу... і всі з того задоволені.

– Юліє Олександрівно, я навіть не знаю, громадянкою якої країни ви є... Росії чи України... я не розумію, як вас могли випустити з України з вашим недійсним паспортом... Це неможливо.

– У мене залишився старий посадочний... і квиток... Ви можете самі переконатися, що я вилетіла з України чотирнадцятого жовтня, а сьогодні я повертаюся з Москви в Дніпр. А ще ви могли б легко перевірити, що в мене є закордонний паспорт – він зараз у Києві, в німецькому посольстві.

– Я прошу вас відійти убік і почекати. Мені потрібно подумати, що з вами робити. Я мушу все перевірити і порадитися з колегами.

Я відійшла. Всі пасажири дивилися на мене: чоловіки – певною мірою співчуваючи, жінки – з ледь помітною зловтіхою. Чоловік у чорному заповнював якісь папірці, і його чомусь радо привітав прикордонник – той самий, що вирішив

позбавити мене душещемної зустрічі з Батьківщиною. Я кинула на підлогу свій «Луї Віттон» з ноутбуком, притулилася до стіни і чекала, сподіваючись на диво. Раптом, як гриби після дощу, один по одному почали з'являтися «інші» прикордонники. Мусила кожному переповідати одне й те саме. Хтось цікавився, де я працюю, хтось канючив у мене знижку до нічного клубу «Орега», хтось посміхався – вони прилипли до мене, мов мокре листя восени. А я не люблю мокре осіннє листя: воно завдає мені жалю. Терпець мені урвався після того, як один з них вирвав з моїх рук паспорт і сказав: «Ось... вважай, що ти прилетіла... без паспорта... читай!» При цьому розгорнув мій паспорт на якійсь сторінці, тицьнувши своїм по-українськи пухким пальцем у дрібний текст. Я, навіть не глянувши на нього, сказала: «Ну, прочитала, і що далі?» «А далі... дзвони тим, хто тебе зустрічає, і кажи, щоб не поспішали». Це було все. Крапка.

– Гаразд! Отже, панове, шоу закінчено. Мені потрібен ваш начальник і всі ваші співробітники. Я вдивлятимуся в обличчя кожного, аж поки не згадаю, хто саме з вас десять днів тому випустив мене з моїм «недійсним» паспортом за межі України. Це що виходить? Що достатньо мати обличчя і довгі ноги, щоб незаконно покинути територію України? А як же безпека? Ви мусите нести відповідальність за такі проступки. Ви стверджуєте, що не знаєте, хто я, а мій паспорт не є підтвердженням моєї особи. Мої посвідчення водія, техпаспорт і кредитки викликають лише загадковий блиск у ваших очах. Але я прилетіла з Москви, і в моїх кишенях так само свище вітер, як і в цьому приміщенні, де я уже тридцять хвилин через вас стовбичу без діла, тоді як решта пасажирів мого рейсу давно вже вдихають пахощі Дніпропетровська. Я говоритиму тільки з вашим шефом! – Я ладна була знищити їх усіх, дарма що насправді поспішати мені не було куди.

Все скінчилося за десять хвилин. Мене пропустили і сказали, що сьогодні «ваш день і вважайте, що вам дуже пощастило». Це справді був мій день, я й без них знала, що мені пощастило... причому давно.

Моя валіза самотньо кружляла на безкоштовному атракціоні під назвою «багажна стрічка». Дуже зворушлива картина: я, моя валіза і нікогісінько навкруги... Відчинилися двері... Дніпропетровський аеропорт... Міжнародний термінал... Я виходжу: всіх, кого зустрічали, вже давно зустріли... ті, кого не зустрічали, хтозна-коли поїхали самі... Авжеж... сім років тому все було інакше... по шкірі бігли мурашки... а нині так порожньо й тихо... мене ніхто не чекає, ніхто... крім чоловіка в чорному, який напевно чекає не мене. Я не знаю, чому в мене всередині все затерпло, коли я його побачила. Я мовчки проминула його і

почула: «Я вас чекав...» Уггі спинилися, валіза завмерла... і в голові, мов блискавка, промайнула єдина думка: «Скільки можна?»

– Навіщо ви мене чекали? – спитала я стомленим голосом.

– Я ще не знаю. Можливо, у мене до вас буде незвичайна пропозиція, – він говорив з приємним акцентом.

– Яка незвичайна пропозиція? – Мені не вдавалося далі приховувати усмішку.

– Чим ви займаєтеся? Ви живете в Москві чи в Дніпропетровську?

– Що... за питання... я ніде не живу... у Дніпропетровську.

– Як вас звуть? У вас є зараз час? – Він говорив зі мною так, ніби я була його колишньою дружиною.

Це було схоже на якийсь допит... а я, мов те нерозумне дитя, чесно відповідала на його запитання, сама не розуміючи, навіщо я це роблю... чому взагалі з ним розмовляю... А все через його нестандартну зовнішність, інтонації його голосу... манеру говорити... І його обличчя чомусь здавалося мені знайомим...

– Мене звуть Юля. І мені й справді вже час іти. Я могла вас бачити в Москві? Мені здається знайомим ваше обличчя.

– Не знаю. А де ви були в Москві? – поцікавився він і посміхнувся.

– На Російському тижні моди, на Московському тижні моди... загалом оце й усе... ще я бігала кроси навкруг Патріарших ставків, перед тим попоївши круасанів у «Волконському», але там я точно не могла вас бачити...

– На такі заходи я не ходжу. А що ви робили на Московському і Російському тижнях моди? Вас зустрічають?

– Так, мене зустрічають. І мені час іти. Мене й так затримали на сорок хвилин. Я теж зазвичай не ходжу на такі заходи, але була там із друзями.

– А хто вас зустрічає?

– Подруга.

– Чим ви займаєтеся?

– Можна сказати, піаром. – Мене веселив цей діалог. Це чимось нагадувало інтелектуальну гру «брейн-ринг».

– У вас жорсткий графік роботи? – він не вгавав.

Вигляд у мене був отетерілий. Ми вже вийшли на вулицю, а він все ще мучив мене своїм «дізнанням». На нього чекала машина з водієм. Мене тим часом ніхто не чекав.

– Ви ж казали, вас зустрічають. – Він вдивлявся в якісь машини чи людей, які ймовірно могли мене очікувати.

– Так, моя подруга затримується.

– Може, вас підвезти?

– Ні, дякую.

– Ви впевнені?

– Цілком.

– Будь ласка, візьміть мою візитку. І зателефонуйте мені. – І він простяг мені візитну картку, а я засунула її до кишені, навіть не прочитавши його ім'я.

– Неодмінно подзвоніть мені, Юлю. На все добре. – Він попрямував до машини.

– Гаразд, я вам подзвоню. Вам теж на все добре, – розвітавшись з випадковим попутником, я нарешті відчула полегкість.

Я побачила, як повільно від'їжджає його авто... Чомусь у цю хвилину почувалася особливо самотньою. Але здалеку вже показався Анін чорний Х5, що летів мені назустріч зі швидкістю кулі...

Я зайшла додому... все як звичайно... мене ніхто не чекав: він не лежав на моєму дивані, а вона не готувала біля моєї плити, якою я все ж таки користувалася двічі в житті. Нічого нового, нічого цікавого... Що далі? Я намотувала кола по квартирі, крок за кроком настрій псувався... ставало нудно... Валіза мирно спочивала в кутку після важкої дороги, і мені не хотілося турбувати ні її саму, ні її вмісту... Ненавиджу розпаковувати речі... Щоправда, й складати їх я так само не надто люблю, але роблю це з великим ентузіазмом: принаймні, коли кудись летиш, тебе чекає невідомість... а коли повертаєшся – ти вже все знаєш... Години через три я, геть занудьгувавши, вирішила з ким-небудь зустрітися... Я надягла спортивний костюм, вічний Moncler... мені навіть не хотілося брати з собою сумку... Ключі від машини, де ж ви, агов?! Помацавши в кишені, замість ключів я дістала звідти візитку... Чоловік у чорному і його незвичайна пропозиція... чи потрібно мені знати твоє ім'я?... Хто ти? Звідки ти? Вже взувшись, я стояла коло порога... Побачивши ім'я на візитній картці, заусміхалася... а коли прочитала назву «компанії», то просто розсміялася... Доля, кохана, це що? Черговий жарт? Чи це все Петина карма?... А може, це взагалі справа рук Петі?... Через п'ять хвилин, я, взута, сиділа за барною стійкою і гуглила. Але що його занесло до забутого богом Дніпропетровська? Може... він божевільний... чи любитель пригод?... Google задовольнив усі мої запити. Я надіслала йому sms-ку зі своїм українським номером і підписалася «Юля (літак)». Ні відповіді, ні дзвінка не було. Я перевірила номер телефону на візитній картці. З'ясувалося, що я помилково надіслала sms-ку на тел./факс. Це мене зупинило на якусь мить... «А може, не треба цього робити?» Запитавши себе для годиться, я скинула sms-ку на його російський мобільний номер.

Трохи згодом...

Поболтаєм об іронії...

Мне безумно цікаво...

это глупо или честно?

Я рискну и стану ближе...

Твои запахи смущают...

их названий я не знаю...

Я вообще тебя не знаю...

ты меня впервые видишь...

Я заранее прощаю...

ты, напротив, ненавидишь...[6 - Композиція: «Австралия», виконавець: Земфира, альбом: «Z-Sides» (2009).]

Він потелефонував мені зі свого українського номера... і вже був в іншому місті. Це був найбільш дивний діалог у моєму житті. Незнайомий чоловік ставив мені десятки запитань, на які я не мала що відповісти... і я шукала ці відповіді в собі... просто тому, що я раніше ніколи не замислювалася над такими речами, про які він мене питав:

– А скажіть, Юлю, що об'єднує чоловіків, яким ви подобається?

– Не знаю... я подобаюся різним чоловікам... від шістнадцяти до шістдесяти... вони різні за характером... темпераментом... рівнем розуму... я ніколи не замислювалася над цим... хоча... мені здається, я знаю... ім усім на тому чи іншому етапі життя бракувало позитиву... і вони знаходили його в мені.

– А що об'єднує чоловіків, які подобаються вам? Ви коли-небудь кохали?

– З цим простіше... я кохала, так... і кохаю. Що об'єднує чоловіків, які мені подобалися? Всі вони були набагато старшими за мене, мали проникливий розум і були недоступні. Завжди існував стримувальний чинник. Мені має бути цікаво. Мені подобається закохуватися... шаленіти... чекати дзвінків... зустрічей... Я не

можу, коли все стабільно й буденно... Я починаю задихатися від нудьги... перестаю брати слухавку... Взагалі, хоч як егоїстично це звучить, але я дію так, як почуваюся, і керуюся виключно своїми швидкоплинними бажаннями. Не хочу спілкуватися – не спілкуватимусь... я не люблю гаяти свій час на чоловіків, до яких у мене немає ніяких почуттів і які не викликають у мені емоцій. А якщо вони не викликають у мені емоцій, мені не цікаві їхні залицяння й увага. Я потребую драйву і непередбачуваності, підкріплених високим рівнем IQ... На жаль, таких чоловіків мало.

– Ви заміжня?

– Ні... п'ять років цивільного шлюбу... ми розійшлися. З мене досить. Це трохи нудно.

– А ви відчували пристрась?

– Так, – відповіла я не задумуючись.

– Ви зраджували?

– Практично ні. Якщо у мене зав'язуються серйозні, тривалі стосунки з чоловіком... то я, безумовно, шаную його... зраджувати чоловіка, якого я поважаю, зазвичай мені не властиво... доти, доки чоловік ставиться до мене відповідно. Якщо ж трапляється навпаки, я припиняю обмежувати себе в усьому і починаю жити для себе. Це автоматично ставить крапку в наших стосунках. Хоча я, щиро кажучи, навіть маючи з кимось стосунки, живу лише для себе. Так склалися обставини. Але... якщо я КОХАЮ... я ладна на все заради чоловіка. Абсолютно на все. Хоча я чудово усвідомлюю, що рано чи пізно через те шкодуватиму. Але шкодувати за чимось – це не мое... Я часто шкодую за тим, що я зробила, але ніколи – за тим, чого не зробила, адже я роблю тільки те, що хочу.

Запитання сипалися, як з мішка... Він вивчав мене... і мені це подобалось. «Чи любите ви самоту?», «Наскільки ви хтиві?», «Наскільки ви пристойні?», «Чи любите ви людей?»...

– А ви часто плачете, Юлю? – спитав мій новий знайомий.

– Раніше плакала часто. Тепер не плачу зовсім. Можливо, розучилася. Але... мені б хотілося заплакати знову.

– А яка зазвичай причина ваших сліз?

– Я плачу, коли мені сумно... плачу, коли мені завдають болю... болю не фізичного, а морального. Фізичний біль мене не лякає. Я плачу від щастя...

– А що для вас щастя?

– Кожний день – це щастя.

– От іще... припиніть... все це х...ня, – сказав він різко.

– Ви запитали – я відповіла. Ви мене не знаєте. – Мене розлютила його репліка.

– Ну, якщо кожен день для вас – щастя, а ви плачете від щастя... тоді ви мусите плакати щодня.

– Так і було. У моєму житті був час, коли я плакала... просто тому, що дивилася на сонце... бачила небо... відчувала запах трави... слухала улюблену пісню... підкурювала сигарету... я плакала від щастя просто тому, що була жива... Я була готова заплакати тільки через те, що бачила зграю птахів, які злітали в небо... салют... океан... Так. Це Щастя. І я плакала. І раніше ніколи не соромилася своїх сліз. Для мене не важило, що про мене подумують... Втім, як і тепер. Але з певного часу я приховую свої сльози від людей. Просто тому, що для багатьох з них це справжня втіха – бачити чуже страждання. А я волію давати втіху тільки тим людям, яких люблю... чи яких не знаю... Ви вже вирішили, що в мене не всі дома? – радісно поцікавилася я.

– Юлю, а ви приїдете до мене в гості? Адже вас нічого не тримає у Дніпропетровську. Ви цікава панянка... я не помилився... приїжджайте... і ні про що не думайте... Я не буду від вас приховувати – ви цікавите мене з двох причин: по-перше, ви – вродлива жінка, по-друге, це стосується роботи.

– Я не знаю. – У мене були певні сумніви щодо цього.

– А що ви робитимете в Дніпропетровську? І які у вас плани на найближче майбутнє? – він був невгамовний.

– Мені нічого тут робити... щодо вашого запрошення... я подумаю. Можливо, полечу до Парижа вчити французьку... Я вже піду, добре? Я сьогодні ще нічого не їла. І... дякую вам.

– Ви мені вже за щось вдячні?

– Так. Дякую за незвичайне спілкування і за те, що ви – цікава людина. Останнім часом мені цього бракувало. А можна на «ти»?

– Як для вас зручніше. Я звик звертатися до людей на «ви»...

– Я теж... просто я відчуваю, що в мене може вирватися «ти»... тому наперед перестраховуюсь, – я засміялася.

– Останнє запитання, Юлю... і не буду вас більше затримувати, обіцяю. А хто у вас там весь час так голосно гавкає? Його ніяк не можна зробити тихіше? – тихо спитав він.

– Це мій пес Роджер Федерер, – я реготала.

– Він теж у теніс грає?... Ви з ним живете? – чоловік у чорному був дещо здивований. – Я б хотів з ним познайомитися.

– Так... але це буде тільки після того, як я вас познайомлю з батьками, – я говорила дуже серйозно.

– Боюся, я поки що не зовсім до цього готовий, – він сміявся.

– Я мала на увазі батьків мого пса. Відпустите мене перекусити? – У мене був чудовий настрій після спілкування з цим чоловіком, і я відчула, як добряче зголоділа за день.

– Не смію затримувати. Смачного. Я тобі подзвоню. Бувай. – Він перший перейшов на «ти» і закінчив розмову.

...Ми проговорили з ним понад годину: мое мокре волосся вже майже висохло... Я повинна була заїхати за Елею ще сорок хвилин тому...

Назавтра я захворіла. Коли його дзвінок пролунав наступного разу, він просто сказав: «Юлю, приїжджайте... а то наше спілкування розвіється, мов дим. Ви нездужаєте? Я дам вам велику машину. Хворітимемо разом... Ну скажіть мені, Юлю, як мені сп...ти вас із вашого Дніпропетровська?» Я розгубилася і сказала: якщо вже на те пішло, то я приїду тільки своєю машиною, бо дуже люблю дорогу, музику і обожнюю кермувати сама.

Минуло ще кілька днів... він не телефонував... Я чекала його дзвінка так, як чекають на поїзд або літак, який має доправити тебе до невідомої чарівної країни. Мені хотілося набрати номер його телефону... та руки чомусь тремтіли. Я не розуміла, що зі мною відбувається... доти, аж поки він не подзвонив знову... Виявилося, що він теж хворів, але тепер він чомусь не запрошував мене в гості... Це здалося мені дещо дивним, хоча в цьому чоловікові мене дивувало геть усе... Якимось він спитав мене: «А що в тебе виходить робити найкраще?»... Я замислилася і сказала: «Я не знаю... у мене все непогано виходить... я добре граю в теніс... легко засвоюю мови... я чудово розмовляю англійською, непогано італійською... у мене виходило займатися PR і ресторанным бізнесом... мені здається, я змогла б відкрити ресторан... у мене навіть є готовий концепт... dining-club моєї мрії... щось подібне до паризького «Buddha-Bar», але...» Він довго слухав мене, зрештою сказав: «Загалом, я зрозумів, Юлю. Ні х... ти не вмієш». Я подумала, усміхнулась йому в слухавку і сказала: «Ну, власне, так... Твоя правда». Було близько дванадцятої ночі... я відклала телефон убік... і вже збиралася спати... але чомусь мені схотілося написати йому sms-ку, хоча я не є аж таким шанувальником цього способу спілкування. Я взяла телефон і мимоволі написала: «Найліпше я вмію почувати. Buona notte». Він відповів: «Dobranich». Ця ніч не була доброю, адже я втратила спокій – я закохалася.

Якимось він назвав мене «Two B». На моє запитання, що це означає, він відповів: «Напів-богиня, напів-бандитка».

Я видужала... а він усе ще хворів... я не розуміла, на що можна хворіти так довго і так серйозно... щоб відкласти всі свої справи. Відповідь мене вбила: «Кір». У дорослому віці це дуже важке захворювання. Це означало, що я... не зможу його побачити. Мій знижений імунітет не залишив мені шансу... Вікіпедія так само не вселяла надію... Та бажання зустрітися з ним було понад усе. А надто після того, як він переконав мене, що небезпека зараження вірусом минула... і якщо я хочу з ним поспілкуватися, то єдина можливість зробити це – скористатися моментом, поки він хворіє і «не на зв'язку з навколишнім світом». Бо потім на нього знову навалиться робота, і він перестане існувати для всіх і всього.

Щодо моєї поїздки питання розв'язалося само собою. Я їхала за кермом і раптом написала йому sms-ку: «Приїду завтра». Відповідь надійшла миттєво: «Chudovo». Увечері він подзвонив мені й запитав: «Юлю, ти усвідомлюєш, що ідеш у гості до хворої людини? Уяви, що ти навідуєш стареньку... бабусю...» Я сміючись відповіла: «У такому разі ми поволеньки походжатимемо пішки... я обожнюю піші походеньки... інакше я не приїду». У відповідь я почула: «А... тобто ти прийдеш диктувати, що ми мусимо робити? Авжеж... мені страшенно бракує тут начальника...» Я згадала, з ким маю справу, зрозуміла, що бовкнула дурницю, і, спохопившись, виправилася:

– Е ні! Це ти казатимеш, що ми будемо робити. Я не хочу нічого придумувати, тим паче командувати. Я від цього втомилася, – я намагалася говорити якомога серйозніше.

– Орієнтуєшся грубо, але швидко. – У слухавці пролунав його прийємний сміх.

Ми ще трохи повеселилися в телефонному режимі, насамкінець я спитала його:

– А коли я приїду, ти й далі атакуватимеш мене запитаннями? Що ти хочеш про мене знати? Що, власне, тебе цікавить?

– Все, що пов'язане з емоціями, інтригами, зрадами, важким дитинством, переживаннями...

– Тоді я саме та, хто тобі треба. Щоправда, коли я почну все розповідати, мені здається, я можу заплакати...

– Ну... для мене звично бачити чужі сльози. Це частина моєї роботи... А чому ти вважаєш, що можеш заплакати?

– Може, й не заплачу... Важко сказати... просто в моєму житті було багато всього – хорошого і поганого... я не завжди знаю, як поведусь наступної миті... я взагалі себе не знаю... і щоденно вивчаю себе.

– Готовий очолити наукову групу. Я чекаю на тебе. До завтра. Зателефонуй, як виїжджатимеш.

Я доїхала дуже швидко і подзвонила йому вже тоді, коли роз'їжджала центром незнайомого міста. Мене зустрів водій, який провів мене до місця його тимчасового житла, призначеного спеціально для «кору». Двері відчинила якась миловида молодичка – вона виявилася хатньою робітницею, а не дружиною, тож я зітхнула з полегкістю. І я побачила його... Він подивився на мене усміхнено, торкнувся мого волосся і не вітаючись сказав:

– Справжня рудоволоса дівчинка. Я тебе дуже чекав. – А далі обережно обійняв мене і поцілував – так, ніби ми були з ним знайомі вже кілька років. – Вибач за квартиру. Мене привезли сюди з готелю з температурою сорок, коли я захворів на кір. Потрібне було місце, де за мною могли б доглядати. Сьогодні я звідси переїду.

– Чудова квартира, особливо килим... – Я не змогла приховати усмішку.

– Так... килим є підтвердженням витонченого смаку українських власників квартири і свідком їх надзвичайно насиченого життя. – Він сміявся. – Ти голодна?

– Та ні, не надто... – Я чомусь почувалася трохи скуто.

– Я обіцяв тобі гуляти, еге ж? Я дуже давно не був на вулиці і... я взагалі рідко ходжу пішки. – Він ледве стримував сміх. – Але ми зараз підемо гуляти цим чудовим містом, якщо ти не проти.

– Ти справді гулятимеш зі мною пішки? А тобі лікарі вже дозволяють?

– Я весь час на зв'язку зі своїм московським професором. Я вчора попередив його, що до мене в гості іде дівчинка зі зниженим імунітетом, яка страшенно любить прогульки. Він сказав, що тобі вже ніщо не загрожує через мене, а свіже повітря піде на користь нам обом. – Він обмотував шию величезним чорним шарфом. – Тому, мій чудовий руденький друже, ми йдемо гуляти. А мені тим часом знайдуть підхоже житло.

Автомобіль з його водієм повільно котив дорогою... Ми гуляли містом... На нього з цікавістю дивилися люди: хтось звертав увагу на оригінальну зовнішність, а більшість просто його впізнавали, проводжали поглядом чи усміхаючись вітали. Він розповідав мені про історію міста, з яким був пов'язаний у цей період життя. Мені було цікаве кожне його слово. Він показував мені старовинні будинки, пам'ятники, історичні місця... Здається, він знав геть усе. У мене не виникало бажання говорити, зараз це було зайве. Таке взагалі траплялося нечасто: мені хотілося уважно слухати чоловіка і робити все можливе, аби він не уривав своєї розповіді. Аж ось він різко спинився і сказав:

– Знаеш... це дуже дивно.

– Що саме? – запитала я здивовано.

– Я добре почуваюся. І... погода... незвичайна. Останні два тижні щодня дощило. Зараз теж дощ іде, але він сліпий, бо сяє яскраве сонце. Ти ж любиш сонце, Юлю?

– Так. Дуже.

– І сонце тебе любить. Мені здається, що ти чарівна дівчинка. І я вельми радий, що ти змогла до мене приїхати. Я надто рідко спілкуюся з людьми не по роботі. Сподіваюся, ти надовго?

Ми зайшли до італійського ресторану, в якому, на його думку, можна було доволі смачно поїсти в «цьому місті». Він говорив з кимось по телефону англійською і допомагав мені зняти куртку. Потім вибачився й відійшов убік. Я сіла за перший-ліпший столик подалі від входу.

– Ти вподобала цей стілець через те, що тобі все складне здається простим, чи тому, що полюблюєш складнощі? – пролунав знайомий голос мого нового друга – він уместився на стільці праворуч від мене.

– Не знаю... я сіла на нього автоматично. – Мене більше не дивували його запитання.

– Це найбільш незручне місце за столом... Принаймні так стверджують психологи. Ти сидиш спиною до входу, спиною до людей, тому не бачиш, що відбувається навколо тебе. – Він уважно розглядав мене.

– Але ж ти теж сидиш спиною до всіх, – відповіла я.

– Я просто сів з правого боку від тебе, щоб ти почувалася комфортніше.

– Я можу пересісти...

– Навіщо? Головне, щоб тобі було зручно. Все інше сьогодні не важливе.

– Гаразд. – Мене не надто хвилювало моє місце за столом.

– Звідки в тебе шрам під носом? – Він знову «завів своєї».

– Впала, – тихо сказала я зніжковівши.

– Скільки тобі було років? – Він вдивлявся у мій маленький шрам.

– Вісім... ні, дев'ять. Я просто йшла і впала... на рівному місці. Мене привели додому, все обличчя заюшене, мені все здавалося червоним... Бідолашна моя мама! Я місяць сиділа вдома, не могла ходити до школи, не грала в теніс. А що, шрам дуже помітний? На нього ніхто ніколи не звертав уваги. Чому тебе це цікавить?

– Ні... не дуже. – Він жодного разу навіть не глянув у меню. – Мене цікавить усе, що пов'язане з тобою.

– Це не єдиний шрам на моєму тілі. У мене їх багато. Один з них – у формі значка «мерседес». Він величезний, але я його не прибираю. Це нагадування про те, чого варте моє життя і скільки людей за нього боролися.

– Я хочу знати про тебе все. Зможеш розповісти мені, що з тобою сталося? Чому ти не мружишся, коли дивишся на сонце? Що ти любиш? Що ненавидиш?

– Не знаю... я спробую... я ніколи не розповідала цю історію від початку до кінця... не знаю, з чого почати... Я ненавиджу білі стелі й завивання сирени. Коли я ходжу до тренажерного залу... я не можу робити вправи, лежачи на спині... тому що практично у всіх спортзалах білі навісні стелі... і лампи... Щоразу, коли я лягаю на лавку і бачу цю стелю, мені хочеться покликати на поміч... як тоді... Білі стелі асоціюються у мене зі смертю... Я пам'ятаю приватний літак і чоловіка, який забрав у мене соковите зелене яблуко... і зловісний звук... хрускіт яскраво-зеленого яблука – цей чоловік жадібно зжирав його на моїх очах, а я нічого не могла з цим удіяти... я не могла повернути собі своє яблуко, а мені так хотілося... Я пам'ятаю, як розревілася, коли вперше побачила сонце... Всі пасажери цього рейсу хотіли до мене доторкнутися і бажали мені успіху... пам'ятаю гаряче повітря Єрусалима... Париж зводив мене з розуму... Моя остання ніч... я згадувала запах лондонського дощу і шукала клаптик паперу... пам'ятаю, як він обіймав мене востаннє в аеропорту... мої останні слова «I have your word»[7 - Ви дали мені слово (англ.)]... щодня я бігаю по шість-сім кілометрів... я бачу кольори життя інакше... і живу кожним днем, як востаннє... я пам'ятаю дитяче фруктове молоко... я не можу забути, як мій брат вів мене за руку піщаним пляжем, але я зрадила його надії й поховала жовтого пластикового чоловічка... я не забуду, як кричала від болю... як щогодини мене будили, вмикали світло і примушували писати по-англійськи ім'я, прізвище і місце проживання... я пам'ятаю, як благала їх дати мені поспати і не знала, що зробити... мій перший крок у вісімнадцять років... пам'ятаю день, коли у мене втретє відібрали моє власне життя... ми з татом гуляли трасою, і я боялася відпустити його руку, боялася, що тримаю ту руку востаннє... моя перша страшна самотність... не можна було ні з ким говорити... не було мобільного, Інтернету... ніхто не знав, що зі мною і де я... була тільки кімната, порожня шафа й ліжко... і знову біла стеля... я пам'ятаю дикий жах, коли я знову побачила себе в дзеркало... він подарував мені собаку... пам'ятаю, як від найменшого дотику на моєму тілі на очах розпливалися криваві синці... я благала Господа, щоб він подарував мені ще хоча б один день... пам'ятаю, про що я думала, коли помирала вперше... я неймовірно тішилася з того, що можу безболісно надягти на себе джинси... мені весь час снилися білі халати і вода... за тиждень мені більше не був потрібен морфій... я пам'ятаю, з якою силою ударила по тенісному м'ячу... її хлопець відрізав шматок

пармської шинки і почав годувати мене з виделки, а я була просто як ганчір'яна лялька... на мене не діяло снодійне... я не слухаю радіо, тому що від мене не залежить пісня, яка пролунає далі... я знаю, що випадковості не випадкові... – Я безладно розповідала йому історію свого життя, показувала йому світ своїми очима... і він жодного разу мене не перебив... він просто слухав, уважно слідував поглядом за кожним моїм жестом, рухом моїх губ, очей... а далі сказав:

– Коли я побачив тебе в аеропорту, я щось відчув. Щось побачив у тобі. Мова навіть не про твою зовнішність. Я не міг собі це пояснити. Це було не «звичайне бажання». Просто ти викликала почуття якоїсь обраності, розумієш? По телефону ти здавалася мені... простішою... втім, як усі люди. Але ти мічена дівчинка, Юлю. Обрана. Поки що я не розумію, для чого, але це справді так.

– За мить до того, як я побачила тебе, у мене в голові була тільки одна думка: «Я хочу бодай щось відчувати. Я знову хочу заплакати». Цікаво, навіщо ми зустрілися? І що б сталося, якби мене протримали на кордоні не сорок хвилин, а зо дві години? – мені справді було цікаво.

– По-перше, я б неодмінно тебе дочекався. Чи подзвонив, і тобі передали б мою візитку. І пропустили б. – Він усміхався своєю дивною усмішкою. – А з приводу того, «навіщо ми зустрілися»? Ми з тобою не можемо цього знати. Можливо, ми більше ніколи не побачимося, а може, у нас із тобою коли-небудь буде спільна біографія.

– Так... ти маєш рацію... і взагалі, чи не все одно? – Я сміялася.

– А ти часто мрієш? – він і далі ставив мені запитання.

– Завжди. Весь час. Кожної секунди. І знаєш, мені іноді навіть страшно...

– Чому тобі страшно? Ти що, мрієш про щось погане? – Він із зацікавленням дивився на мене.

– Ні... просто все якось дуже дивно: всі мої мрії збуваються... завжди. Я часто уявляю собі якісь речі, думаю про щось... і вони втілюються в життя до найменших подробиць, так що мені стає моторошно... Це якесь вічне дежавю. Я малюю своє життя у своїх думках, уявляю якісь ситуації, цікавих людей, з якими мені б хотілося познайомитися... а потім усе це відбувається в реальному житті...

точнісінько... і я іноді не розумію причини: все відбувається, бо я це малювала в своїй голові... чи тому, що я знала наперед, що так буде, і просто бачила своє майбутнє... Це цікаво, але трохи страшно.

Ми вийшли з ресторану і вирішили ще трохи погуляти під дощем. Він був закоханий у дощ не менше, ніж я. Водій і далі так само безшумно їхав уздовж заплаканого тротуару, яким ми поволі ступали. Кожен з нас думав про щось своє, і раптом він запитав:

– А що ти думаєш про смерть?

– Ну... я не думаю про неї взагалі. – Його запитання мене зовсім не здивувало.

– Взагалі про неї не думаєш?... Але про неї іноді слід думати, хоча б тому, що вона існує. Мусимо дивитися правді в вічі. – Він подивився на мене своїм дивним поглядом.

– Я знаю одне: вмирати не страшно, просто прикро. Якщо я помру завтра, буде справді дуже прикро... Мені буде шкода батьків... А ще мій пес... він мене дуже любить. Просто шалено. От йому точно мене бракуватиме. Але я сподіваюся, що не помру завтра. Мені б цього дуже не хотілося. Чого я по-справжньому боюся – то це смерті близьких людей. Мене не лякає моя власна смерть, адже я знаю, що це таке. Але я також знаю, що таке смерть найріднішої людини. Оце справді страшно. І якщо я й далі переходитиму дорогу на червоне світло і не ловитиму гав, тоді мої шанси дожити до завтра невеликі. Ми не в Європі, а в Україні, тож мусимо на це зважати.

– Юлю, просто прийми це: поки ти зі мною – з тобою нічого не станеться. Це зрозуміло? – твердо сказав мій приятель.

– Можливо. А коли тебе не буде поруч зі мною, тоді що? Станеться? – Я сміялася.

– Коли мене не буде поруч з тобою, будуть зовсім інші обставини. І з тобою все одно нічого не трапиться. Ясно, дівчинко моя? Ходімо в машину, бо застудишся. – На відміну від мене, він говорив цілком серйозно.

– Якщо ти нормально себе почуваєш, давай погуляємо ще десять хвилин, а тоді сядемо в машину... обіцяю. – Мені подобалося дихати особливим повітрям цього міста.

Ми проходили повз якусь бабусю, яка сиділа, закутавшись у плед, і продавала якусь городину. Щось привернуло його увагу... Він підійшов до старенької, з цікавістю розглядаючи її товар, і запитав:

– Скажіть, будь ласка, а що це у вас за овоч такий незвичайний?

– Це пастернак, синочку, – відповіла старенька застудженим голосом.

– Борис Леонідович? – Він лагідно їй усміхався.

– Що, синочку? Це дуже корисний овоч...

– А як вас звати? – поцікавився він.

– Катерина Іванівна, – відповіла здивована бабуса.

– Катерино Іванівно, а що ви ще продаєте?

– Помідори, картоплю... все сама вирощую. Все дуже смачне. Тільки вже вечір, майже все розібрали.

– А дайте нам, будь ласка, все, що у вас залишилося. І пастернак обов'язково. Ми скуштуємо, еге ж? – Він усміхаючись подивився на мене.

– Авжеж. Залюбки, – я усміхнулася спершу йому, потім бабусі.

Щаслива старенька, якій далі не треба було вже мерзнути, а спокійно збиратися додому, назвала ціну і трепетно розкладала фрукти та овочі по пакетах. Він узяв пакети з овочами, акуратно поклав їй якісь гроші на край маленького столика і швидко попрямував до водія, який уже йшов йому назустріч. У нас за спиною скрикнула бабуса: «Синочку... ти що? Ти що зробив? Ти з глузду з'їхав... Дякую, синку».

Я вийшла на балкон... Дощило... Я мовчки спостерігала, як великі прозорі краплі зрадливо стікають по склу... Фальшиві сльози сентиментальної осені... Я відчувала його дихання: дихання дощу і дихання чоловіка, який стояв зовсім близько. Він не дивився на дощ, а тільки на мене. Я відчувала його погляд так само гостро, як там... в аеропорту. Скільки часу минуло відтоді, як я побачила його вперше? Два, три тижні?... Тоді звідки це знайоме відчуття, що я чекала Його все життя і що цей дощ без Нього вже не буде таким, як раніше? У голові пульсувала єдина думка: «Втікай. Просто зараз... доки не пізно. Їдь у готель, додому, куди завгодно». Так. У цю мить він мовчки обійняв мене. Його рука ковзнула по чорно-білому зображенню Моніки Белуччі на моїй футболці, він тихо спитав: «Де шрам? Тут?» Так. Шрам... тут. Пізно. Хоча я все-таки встигла щось пробелькотати про готель.

Кожен день з ним був вартий сотні багатьох, прожитих до цього. Мені подобалося з ним мовчати... подобалося, як він на мене дивиться... особливо вранці. Я розплющувала очі, і мені хотілося усміхатися, тому що його усмішка випереджала мої перші передранішні думки... Мені навіть подобалося по три години чекати його в ресторані... він ніби жив поза часом... так само, як і я... Йому я зготувала перший у своєму житті фреш... фреш, зготований для когось, окрім себе... З ним я спробувала вкрутити свою першу в житті лампочку... і знищила нудне штучне світло... а він щиро радів за мене, адже знав – я віддаю перевагу сонячному... Втім, коли він вирішив укрутити лампочку, у нього це вийшло не краще – він знищив світло у всій квартирі під мій радісний щасливий сміх... Ми були однаково безпорадні у всьому, що стосувалося побуту... ми не хотіли ні з ким жити... ми однаково любили безмежну свободу і самоту, поважали мовчання і шанували тишу... можливо, саме тому нам було так легко. Він замовляв усе меню в ресторані... при цьому ми майже нічого не їли, забирали додому, а потім викидали. Мене розвеселило, як він злився, коли інтелігентний український охоронець у ресторані послужливо назвав його чорний шарф «аксесуаром»... Мені дуже подобалося бігати казковим осіннім парком, просто думати про те, що він є, і не відповідати на дзвінки всього світу. Я захоплювалася його уважливим ставленням до людей, які цілодобово на нього працювали чи просто здибувалися на його життєвому шляху. Мені подобалося, як він називав мене прекрасною дівчинкою або чарівною дівчинкою. Мені навіть сподобалося, коли він сміючись назвав мене ідіоткою, бо я не змогла відповісти на запитання, в якому році народився Ван Гог:

– Я не пам'ятаю, в якому році народився Ван Гог... у мене погана пам'ять на дати... але я захоплююся його картинами. Зате я знаю, що в Парижі, у «Grand Palais», саме тепер проходить ретроспективна виставка Клода Моне... і я неодмінно туди потраплю. І що це за допит о четвертій ранку?)))

– Краще спи, – говорив він крізь сміх. – І обійми мене як слід.

– Що значить спи? Ідіоткою мене ще ніхто не називав. Хоча я дійсно вперше в житті почуваюся ідіоткою... поруч з тобою.

– Ну... має ж бути хоча б одна людина на цьому світі, поруч з якою ти відчуєш себе ідіоткою... – Він дратував мене, і навіть у темряві я бачила його усмішку.

– Так... має бути. І я дуже рада, що ти є.

– Руденька... ти прекрасна дівчинка. Можна я називатиму тебе Руденька?

– Ну... це однозначно краще, ніж ідіотка.

– Ти дуже розумна дівчинка.

– Це ти до чого сказав?

– Що за питання? «До чого ти це сказав?» Просто сказав, що ти розумна дівчинка. Ти ж не ідіотка?

Ми сміялися крізь сон. Наступного дня він полетить, а я поїду. Уві сні він ніжно стискав мою руку. Так я й прокинулася, а він усе ще тримав мене за руку... Огидний світанок... цього разу мені захотілося знищити сонячне світло, але я не знала, де викручується небесна лампочка.

Ми розгублено блукали квартирою і чомусь не поспішали збиратися. Він сів у крісло, уважно подивився на мене і сказав:

– Руденька, мені не подобається, що ти ідеш...

– Чому? Ти ж однаково летиш. І навіщо я тобі?

– Гарне питання... «Навіщо?»... Зрештою, кожному з нас взагалі ніхто не потрібний. Я звик до тебе. І ти мені дуже подобаєшся.

– Ти мені теж дуже подобаєшся. Ти до мене звик?

– Так, одразу ж, як тільки побачив тебе. Не в аеропорту... а коли ти приїхала. Дивні у нас стосунки, еге ж?

– Так. І розмова у нас якась дивна. Якщо зважити на те, що ми майже не знаємо одне одного.

– Чому дивна розмова? Ти практично жила зі мною. Знаєш, дивно: ти приїхала, і я зараз же став на ноги, вийшов на вулицю... і за кілька днів майже одужав. І настрій у мене поліпшився. Отже, бачиш, ти мала рацію. Ти дійсно поліпшуєш настрій. Я, як усі...

– Так, але ти не як усі... – тихо сказала я.

Ми мовчки пакували речі... Мені хотілося скоріше поїхати... втекти... залишитися самій. Я недбало запакувала якісь джинси, куртки, майки... і в угах упала в крісло. Хотілося курити... страшенно. Він збирався і далі. Я не могла на нього дивитися. Мені здавалося, якщо я стрінуся з ним поглядом, я більше не зможу стримати сльози. Це було знайоме відчуття.

– Руденька, що ти робиш? – спитав він, складаючи якісь книжки до свого чорного рюкзака.

– Сумую за тобою.

– Сумуєш за мною? Зараз?

– Так.

– Ти зі мною працюватимеш? Я ж іще в аеропорту тобі про це сказав, чи ти забула?

– Ні.

– Що «ні»? Забула чи не працюватимеш зі мною?

– Не забула. Я з тобою не працюватиму.

– Чому? – чоловік у чорному був здивований.

– Я не зможу з тобою працювати. Мені так здається. Я знаю, що таке бути з тобою... навіть жити з тобою. Це дивовижно. Але я не знаю, що таке працювати з тобою. І якщо обирати між першим і другим, то я маю за краще лишити собі в пам'яті перше.

– Але я не розумію, що тобі робити в Дніпропетровську. Чи полетиш до Парижа?

– Полечу. Неодмінно. Знаеш... ти другий чоловік у моєму житті, якому б мені хотілося показати свій Париж...

– Це помста за мої слова, що «ти в мене перша»? – він усміхався.

– По-перше, я в тебе й справді перша... після кору. А по-друге, я не жартую... – Я розсміялася.

– А першому чоловікові, якому ти хотіла показати свій Париж... Ти показала?

– Ні.

– Руденька, ти мені чогось не договориєш. Ти потайлива дівчинка. Це був твій колишній чоловік?

– Ні. Саме з ним у Парижі я була...

– Який жах... – Він сміявся. – А чому ти досі живеш у його квартирі?

– Тому що коли ми «тимчасово розлучалися», він наполіг на тому, щоб я залишилася в цій квартирі. Хоча він, на відміну від мене, чудово знав, що ми розлучаємося назавжди. У своїх мріях він уже був з іншою, але для мене знайшов зовсім іншу причину. У нього забракло мужності сказати мені правду. Він чудово знав моє ставлення до життя: я ціную свою свободу і поважаю свободу інших людей. Ніхто нікому не належить у цьому світі. А він просто брехав мені в очі, хоча я спокійно ставила йому конкретні запитання, і йому досить було просто кивнути. Я вважаю, що сорокалітній чоловік мусить відповідати за свої вчинки і за свої слова. Інакше він просто хлопчисько. І мені не цікаво, які мотиви його поведінки і його брехні. Або кажи правду – або взагалі мовчи. Він навіть грамотно підвів мене до того, щоб я перша запропонувала розлучитися і тимчасово пожити окремо. Коли ми розлучалися, він дивився на мене сумними очима і казав, що допомагатиме мені, поки ми проживемо окремо. Через три місяці я випадково почула, що він одружився. А ще за кілька днів він, дізнавшись про те, що я знаю правду, надіслав sms-ку: «Привіт. Давай щось вирішувати з квартирою». Зате завдяки цій ситуації я дізналася, що в мене є справжні друзі. Гаразд... Сказати по правді, мені не потрібна ця квартира. Я взагалі віддаю перевагу готелям і люблю перелітати з країни до країни. Але я б хотіла, щоб життя чого-небудь навчило його. Можливо, наступного разу він поведеться з людьми по-іншому. Хоча невідомо... А ще... мені просто цікаво подивитися, які кроки він робитиме... бо насправді він дуже гарна людина...

– А він робить якісь кроки? – запитав мій друг з усмішкою.

– Так... він періодично влаштовує sms-голосування. – Я сміялася.

– Тобто?

– Раз на кілька місяців від надсилає мені одну й ту саму sms-ку: «Привіт. Давай щось вирішувати з квартирою». Це повідомлення у нього, судячи з усього, в стандартному наборі sms-ок: «Я на зустрічі. Передзвоніть пізніше», «I will call you up later», «Happy Birthday»... «Привіт. Давай щось вирішувати з квартирою». Він, мабуть, кожного разу чекає, що я йому напишу: «Так, цього разу ваша sms-ка виграшна. Квартира дістається вам». Чолов'язі сорок років, він старший за мене майже вдвічі. Ми прожили разом п'ять щасливих років, об'їздили півсвіту, поважали одне одного... Міг би набратися мужності, взяти слухавку і подзвонити мені. Тим паче, його ніхто не просив гратися в лицаря і залишати мене в цій квартирі. Але, оскільки він почав гру – я йому підіграю. Інша річ – мій пес... Мій Роджер Федерер звик там жити... це його законна територія, він помітив усі

кутки... Він – законний спадкоємець...

– Це ваш спільний собака? Він тобі його подарував? – Він сміявся.

– Ну... собака ніби спільний... Але, скажімо так, законний батько мого пса – не він... – Я вже теж більше не могла стримувати свого сміху.

– Який жах... Ти з біса хитра дівчинка, Руденька.

– Можливо... Це погано?

– Ти що... Це дуже добре. Я б навіть сказав, це чудово. Ти мені вельми подобаєшся. – Він міцно обійняв мене.

Він і далі пакував речі й говорив по мобільному. Він уже «був на зв'язку з навколишнім світом», і його телефони останню добу безшумно вібрували щосекунди. Він ходив колами по квартирі й комусь вичитував у слухавку. Я підвелася з крісла, взяла пачку червоних «Мальборо», дістала сигарету і підійшла до балкона. Я не курила вже два з половиною місяці. От і чудово... Головне, не думати про Петю... інакше задихнуся від диму.

Він розмовляв по телефону і слідкував за кожним моїм рухом. Мені хотілося з'їсти сигарету, а не курити її. Аби він тільки не дивився на мене так. Раптом він різко відклав мобільний убік і підійшов до мене. Я загасила сигарету. Він мовчки обійняв мене, і мій всесвіт розлетівся на друзки... це було дежавю: так обіймають уперше і востаннє. Він гладив мое волосся, а мені страшенно хотілося просто сказати йому: «Маю до тебе незвичайну пропозицію. Не відпускай мене». Сльози текли по моему обличчю струмками, капали на його чорний светр... нехай... на чорному все одно не видно. Я різко відвернулася і весело сказала: «Поїхали».

Ми стояли в темному коридорі, я дістала з сумки «Ray Ban». На небі чомусь прозирнуло сонце... мабуть, щоб підбадьорити мене... А він усе запитував: «А тобі пасують ці окуляри?», «А коли ти знову кинеш курити?», «А яка ти, коли нафарбована?» Я з радістю начепила окуляри й обернулася до нього. Я стояла біля дзеркала.

Він підійшов до мене, легенько обійняв ззаду і сказав, дивлячись на наше віддзеркалення: «Ти неймовірно вродлива дівчинка, Руденька, хоча ти й сама це знаєш. А ти прийдеш до мене в гості?» Я усміхнулася.

Ми вийшли на вулицю. Його, як завжди, чекав водій. Мене, як завжди, дожидало сонце і чорний джип.

– То ти прийдеш до мене в гості? – перепитав він.

– Гадаю, так. Якщо ти подзвониш.

– А коли ти до мене прийдеш? Звичайно, я подзвоню. А що, коли не подзвоню, ти не прийдеш?

– Ні, звичайно.

– Але ж ти вже знаєш, де я живу.

– Навіщо тобі непрохані гості? І ти не тут живеш.

– Ти що? Непрохані гості – це ж так цікаво... Подзвони мені, коли прийдеш додому.

– Подзвонити тобі?

– Ну звичайно.

Ніхто й ніколи не цілував мої вії і мої очі. Ніхто й ніколи не називав мій шрам «неймовірно гарним». Ніхто й ніколи не говорив мені крізь сон: «Тебе мало». Ніхто й ніколи. Крім Чоловіка в чорному... у найсолодшому листопаді в моєму житті.

P. S. Коли я була маленькою, я грала тенісний турнір в одному місті. Ми стояли невеликим дівчачим гуртом, дивилися якийсь матч і пліткували про хлопчаків. Я була засмучена, заплакана, після поразки... місцеві судді засудили мені весь

матч... У мене запитали: «А ти кого-небудь любиш?» – «Ні», – відповіла я. «А тебе тут любить хто-небудь з хлопчиків?» – «Ні». Дівчатка засміялися, а я подумала про те, що коли-небудь «мій хлопчик» побудує ціле місто на ваших «злих» кортах. І він побудував... цілий світ. Та все ж залишив мені кілька кортів...

24 жовтня 2010 року, ранній ранок...

Інша річ дядя Петя – у мене ексклюзивний контракт.

Я засилаю до небесної канцелярії найбільш божевільних ципочок, аби Боженько не нудгував.

І він знає, що я роблю людей щасливими і відбираю в них за це купу бабок – усе по-чесному.[8 - Цитата з книги Петра Лістермана «Как запутать Листермана: история одного предательства» (М: Астрель, 2009).]

– Доброго ранку. Ви Дмитро? – запитала я чоловіка, який курил неподалік від таксі.

– Так. А ви, напевно, Юля. Їдемо до Шереметьєва? – Він загасив сигарету і попрямував мені назустріч. – Я візьму у вас валізу.

– Так. Дякую. Обережно, валіза дуже важка. – Я вручила йому свою величезну валізу, сіла в авто.

Надворі стояв жовтневий недільний ранок. Москва була розкішна. Вперше за два тижні це місто здалося мені справжнім: я нарешті побачила його душу. Не було штурханини, знервованих людей, гамору, нескінченної біганини, поспіху, вічних заторів – тільки місто, самотне, горде і ледь заспане. Сьогодні неділя. У Москви вихідний: вона відпочиває від грошей. Вперше за два тижні проглянуло сонце. Я дивилася у вікно і намагалася крізь сон пригадати пісню, яку написав і весь час наспівував мій Старший Товариш... Walking in the light all above the dream... Хотілося надіслати йому sms-ку зі словами пісні, але так рано – для чого будити? У цю хвилину мій iPhone мерз у кишені куртки. Я поглянула на дисплей і засміялася. Це була sms-ка від Старшого Товариша: «Walking in the light all above

the dream, Kishen tuhes everybody, Saying to the cream...» Я написала йому відповідь: «Ти що, живеш у мене в голові? Виходь звідти. Я щойно збиралася надіслати тобі sms-ку з тим самим текстом». Відповідь не забарилася – це була його, Петина манера: «Live in the golova – eto zaebissimo...» Я сміялася від душі, а таксист намагався зазирнути в мій телефон і зрозуміти, що мене так веселить. «Merci за те, що з тобою так benissimo... Чиста імпровізація))», відправила я sms-ку і вдала, що уважно слухаю розповідь таксиста про те, як він колись... Але думки мої в цей час заносились дуже далеко...

З Петею справді було benissimo. З ним неможливо було не сміятися і в той самий час у нього неможливо було не вчитися. Він навчив мене дуже багатьох речей, змусивши поглянути на світ дещо під іншим кутом. Завдяки йому я зрозуміла одну просту річ: цей світ водночас гарний і потворний. Петя ще раз довів мені правдивість істини: продаються всі. Геть усі. За яку ціну – це питання економіки або економіки життя, як купити – це питання твого власного IQ, коли купити і як зробити це з найбільшою вигодою для себе – це питання життєвих обставин, а як зробити так, щоб людина навіть не зрозуміла, що її купили, – це вже питання Петі. Він змусив мене по-іншому подивитися на дівчат, допоміг зрозуміти і вивчити їх психологію, і мені по-людськи стало шкода... чоловіків... «Чоловіки зраджують, чоловіки скаржаться, коли хворіють, чоловіки нас не розуміють...» Чоловіки! Кохані! Зраджуйте й далі, а ще – скаржтеся, нарікайте, бо в більшості своїй ви навіть уявити собі не можете, з якими вродливицями-монстрами живете... чи зраджуєте. Нас усіх – і жінок, і чоловіків, створив Бог... і ми всі одне одного варті. Звісно, за невеличкими винятками.

Я була гостем його країни, і він охоче показував мені свій світ. Світ, у якому править тільки він. Мені хотілося пізнати все, побувати в усіх куточках країни, що мала назву «Лістерманія»... Він брав мене на зустрічі з потенційними співачками, професійними танцівницями, дружинами, моделями, а ще – ангелами, яким так і не судилося ними стати. Всі вони прагнули літати, але світ з різних причин ще з дитинства обтяв ім крила. І всі вони палко бажали, щоб він повернув ім ці крила, здійснив їхні мрії, змінив долі. Серед них траплялися дівчата, варті уваги й пошани... Одна... дві... але решта були ментальними монстрами. Їхня зовнішність була далека від ангельської, їхній розумовий розвиток і словниковий запас не давали їм змоги сформулювати свої думки, а тим паче їх висловити, та всі вони вважали себе не інакше як Богинями, Королевами і претендували на трон. А це заслуговувало моєї пошани, проте викликало огиду і вбивало почуття. Якось поруч зі мною сіла чергова потенційна «зірка» й довго розводилася про те, як

«вона хоче стати телеведучою... тому їй конче потрібен якийсь багатий друг... який їй у цьому допоможе... тільки йдеться про хороший бюджет, адже вона хоче стати хорошою телеведучою... він повинен їй добре допомагати... лишень їй не хочеться з ним часто бачитися... бажано зо два рази на тиждень, бо у неї є хлопець... і, звичайно, бажано, щоб він був не надто старим... ну, приблизно до тридцяти п'яти... і ще – хай він буде симпатичним...» Я більше не могла слухати цю маячню, сказала, що мені час, що ми їй обов'язково допоможемо, і вже підвелася, щоб піти геть, але та, взявши мене за руку, змовницьким шепотом прошебетала: «Мені двадцять один, я навіть вивчаю англійську... і я – незаймана... гадаю, це має коштувати дорожче...»... Ось вона – справжня цнотливість! Бравісімо!

Дівчата... вродливі й не надто, бідні й забезпечені, доступні чи такі, що ховаються за карнавальною машкарою неприступності, одягнені в Guccі, Hermes чи Terranova, – усіх їх об'єднувало одне: їм завжди мало. Добре це чи погано – я не знаю. І не мені судити. Це не є ні добрим, ні поганим. Це просто факт. Хтось мріє про сумку від Hermes, хтось хоче вийти на сцену й заспівати так, щоб весь світ упав на коліна і так вічно колінкував перед божественною вродою володарки писклявого голосу, хтось бажає щоранку чути мелодію Vertu... і байдуже, хто лежатиме поруч з тобою в ліжку... хтось хоче полетіти на карнавал до Бразилії... хтось просто хоче... І ЦЕ НОРМАЛЬНО... всі чогось або когось хочуть... Але одного я не могла зрозуміти: чому всі ці дівчата вважають, що для цього їм неодмінно потрібен олігарх? Чому вони всі думають, що коли у них з'явиться Hermes, Vertu й або коли вони запищать на сцені, навіть знімуться в своєму єдиному кліпі – це зробить їх щасливими?... Це єдине питання, на яке в мене не було відповіді. Відповідь мені підказав Петя. Бо більшість з них – одноклітинні створіння. І насправді ці дівчата ні в чому не винні: такими їх зробила потворна складова нашого аморального світу. Однозначно, є й інші дівчатка: розумні, начитані, цілеспрямовані, освічені, вродливі... кращі – але я таких не зустрічала... ні в Москві, ні в Києві, ні в Донецьку... У всякому разі, я бажаю їм щастя, кожній з них! А Петя їм у цьому допоможе.

Він навчив мене давати офіціантам «на лапу» до того, як вони починають тебе обслуговувати, і залишати на чай кухарям до того, як вони починають для тебе готувати. Він навчив мене з першого погляду на людину визначати, чого вона прагне, що шукає, про що мріє... і скільки коштують ці мрії. Він навчив мене без квитків проходити в кінозали кінотеатрів, без запрошень потрапляти на «модні світські заходи» – це була своєрідна школа. Якось під час чергового походу в кіно

я запитала Льоню, його вічного супутника: «Чому не можна просто купити квиток у кіно, коли можеш купити весь кінотеатр?» Льоня глянув на мене і відповів: «Тому що потрібно весь час примушувати голову працювати. Кожної секунди. У будь-якій, навіть найпростішій, ситуації. У будь-якій точці світу. У Монако, Москві, Лос-Анджелесі – скрізь. Це спосіб життя. За гроші можна зробити все. Навчися робити без грошей, користуючись своїм розумом і людською психологією».

Льоня так само відкрив мені очі на багато речей. Спершу він мені не подобався, але згодом, познайомившись ближче, я змінила свою думку про нього...

– Льоню, ти навчиш мене «розводити по повній»? – запитала я, коли ми прогулювалися Донецьком. – Петя сказав, що ти мене навчиш.

– Звісно, навчу, – сказав він серйозно.

– Спершу поясни мені, що це означає і як ти це робиш.

– Це просто. Ти бачиш дівчину. Подумки складаєш її психологічний портрет. Заговориш до неї. Акуратно і грамотно, крок за кроком, вивідуєш всі її мрії, бажання... все, в чому вона боялася зізнатися навіть собі. Витягаєш усе це з її голови, а натомість вкладаєш в її мозок те, що потрібне тобі. Якщо в неї взагалі є мозок.

– Тобто ти наперед, ще до знайомства з дівчиною, маєш щось на меті, розумієш, що ти хочеш отримати на виході, потім розкладаєш по полицках її мозок, забираєш всю потрібну тобі інформацію і змушуєш повірити в те, що ти єдиний у цьому світі, хто може здійснити всі її бажання і мрії?

– Десь так.

– І так можна з будь-ким?

– Ну, ти ж сама бачила, – він сміявся.

– То ти мене навчиш?

– Так.

– Але мені, у принципі, нічого не потрібно від людей. Я й так отримую все, що хочу. Навіщо це мені?

– Тому що ти не належиш до «масовки». Ти – інша. Ти й сама знаєш, як спровокувати ті чи інші ситуації і досягти бажаного результату, але ти також повинна знати, як не стати жертвою такої ситуації. Тобі дуже пощастило, Руденька. Для тебе це ще одна школа життя. Ти – частина команди.

– Мені приємно бути частиною вашої команди, а не її жертвою. – Я усміхалася. – І я рада, що ти тоді причепився до мене в автобусі, який віз нас до літака... хоча тоді я не надто зраділа.

Моя позиція була дуже проста: кількість зароблених або вкрадених грошей може зробити з чоловіка олігарха, але кількість зароблених або вкрадених грошей не можуть перетворити олігарха на чоловіка. Чоловік – або чоловік, або ні. Третього не дано. Неважливо, як часто він дарує квіти, неважливо, скільки коштують його подарунки, неважливо, скільки гарних слів він говорить. Важливо, які вчинки він здійснює. А квіти, подарунки, слова і Мальдиви – це не вчинки. Це частина вічної гри, яка рано чи пізно підходить до свого логічного завершення... потім з'являються нові гравці, і все повторюється. Як каже Петя і його друг Фредерік Бегбеде, або Фредерік Бегбеде і його друг Петя – кохання живе три роки. Цілком з ним згодна. Але є кохання, яке живе завжди. Питання у вчинках. Я це знала. І Петя з Пітбулем знали, звідки мені це відомо. Так само, як знали й причину, чому я з ними...

Петя... Він надзвичайний... Надійний друг... Чудовий психолог... Цікава особистість... Людина-легенда... Мій Старший Товариш... Петя Лістерман... Він легко переконав мене замінити сигарети круасанами з «Волконського». Він змусив мене полюбити рибну юшку. Він показав мені всю «красу і недоступність» цього світу, яка так легко падає в його обійми в обмін на задоволення всіляких людських потреб. Неважливо, як часто його звинувачують у всіх існуючих і неіснуючих гріхах, неважливо, як часто його називають Дияволом і Люцифером... важливо інше... За що ви його звинувачуєте? За те, що він чесніший за вас усіх? За те, що він відкрито задовольняє всі ваші фізіологічні чи духовні потреби, втілює в реальність ваші мрії, про які ви самі ж йому й розповідаєте? Чи за те, що він влаштовує ваші долі так, як вам того хотілося? На відміну від Люцифера, він не вимагає взамін ваші душі. Йому потрібні лише ваші тіла, з якими ви так легко

розлучаєтеся. А якщо ви потім утрачаєте свою душу – то це вже ваша проблема, а не проблема Петі. Він нікого не змушує. Йому це не потрібно. Адже ви самі цього хочете. Ви можете звинувачувати його в чому завгодно і ненавидіти його за те, що він вам колись допоміг, але зізнайтеся: він чесніший за вас усіх. Він нічого від вас не приховує. А якщо ви йому просто заздрите, тоді хто заважає вам? Спробуйте познайомити красу з грошима і створити свою власну імперію... Тільки у вас не вийде. Для того, щоб знайомити красу з грошима, треба бути Петею Лістерманом... Я бачила його пафосних імітаторів... вони не викликають нічого, крім усмішки на моєму обличчі. А якщо ви вважаєте Петю просто хлопцем, «якому колись пощастило», тоді чому ви біжите до нього через весь клуб, щоб він при всіх потис вам руку, або дзвоните йому о третій ночі, вмикаєте гучний зв'язок, щоб вас чули ваші друзі, і з фамільярними нотками в голосі запитуєте його: «А де ти сьогодні тусуєш?» Відповідь проста: ви хочете справити враження. Просто тому, що ви з ним знайомі. Але чи знайомий з вами він? Він завжди зробить вигляд, що так, – для того, щоб ви не виглядали ідіотами в очах своїх же друзів і знайомих. Тож скажіть йому «ДЯКУЮ, ПЕТЮ» за все, що він для вас робить, а не виніть його за свою власну чванливість.

Чи посварив він Бреда Пітта з Анжеліною Джолі? Чи викрадав Памелу Андерсон? Чи «підганяв» мулаток для Роберта де Ніро? Так. Я свідок. Чи допомагав він Ользі Куриленко залізти у «Джеймса Бонда»? Так. Однозначно. Він такий. Був би без нього «Секс у великому місті»? Був би. Але нудний... і економ-варіант.

– Юлю, ми приїхали... – сказав водій, який усю дорогу зі мною про щось теревенив. – Я допоможу вам з валізою. І... ви дуже... Може, залиште мені номер телефону?

– Дякую. Я сама якось розберуся з валізою... На все добре.

Я попрощаюся з водієм, візьму свою валізу, переді мною відчиняться двері терміналу і... за кілька годин у мене виникнуть проблеми з паспортом на українському кордоні...

P. S. Коли мені було вісім років, батьки взяли мене з собою в мою першу подорож Європою: Прага, Париж, Венеція, Флоренція, Рим, Сан-Марино... Я вела щоденник. Щоночі я занотовувала до зеленого зошита із зображенням Дональда

Дака ті речі, які справили на мене найбільше враження. У цьому щоденнику є дві гарні фрази. 1) Сан-Марино – це держава, яка працює на туристів. У ній дуже багато сувенірів та лікерів. 2) Для того щоб позбутися всіх гріхів, треба було погладити ніжку святого Петра.

Останній запис було зроблено після відвідин собору Святого Петра у Ватикані.

P. P. S. Господи... я не пам'ятаю, які гріхи у мене були у вісім років, але дякую Тобі за те, що через шістнадцять років Ти подаруєш мені мого особистого Святого Петра і зробиш це фантастичним чином у той період мого життя, коли мені буде це так необхідно...

26 липня 2010 року... вечір

Звонит он, и город меняет тон,

И даже черные светлеют полосы,

Каждый раз, когда перед его голосом,

Мобильник пишет ей: «Платон».[9 - Саундтрек до кінофільму «Платон» (2008), композиція: «Платон», виконавці: Павло Воля та Arto Tunch.]

Бориспільський аеропорт... Який він мені дорогий... Рейс на Ригу затримувався на годину. Через поганий моральний і фізичний стан мені несила було настроїтися на улюблену Хвилю Позитиву. Куди я лечу? Яка Юрмала? Температура тридцять вісім давалася знаки... Я сиділа в товаристві паперових хусточок і весь час чхала, з очей невпинно струменіли застуджені сльози... Вдень мені було відчутно краще. Може, це кара за те, що я з вини свого водія розгулювала територією чоловічого монастиря без хустки на голові? За мною з цікавістю спостерігали пасажери мого потенційного рейсу. Особливо один гуртик латвійських чоловіків – вони необачно вирішили поспівчувати моему чханню і поганому настрою. Черговий телефонний дзвінок посилив мій і без того пригнічений душевний стан:

аж сорок хвилин наводилися аргументи, чому саме мені поки що не зможуть повернути п'ятнадцять тисяч доларів за невиконану роботу... п'ятнадцять тисяч доларів, які належали не мені, а Йому. І я чудово розуміла, що Він мені дарує цей борг, але мене дратувала сама ця ситуація: хотілося наговорити грубощів чоловікові в слухавці... але я стримувалась, розмовляла з ним жорстко і тактовно. А чоловічий голос у моєму iPhone'і все розповідав мені про чергові наїзди спецслужб, продажні структури, паскудних людей... Мені захотілося розбити телефон... я втомилася... за останні кілька місяців. Занадто багато всього на мене навалилося... і це «занадто багато» вкотре кардинально змінило моє життя... чи зруйнувало його... Особливої різниці я не відчувала. У мене більше немає дому... родини... друзів... але найстрашніше, що мені не дзвонить Він... На цій позитивній ноті приймний жіночий голос запросив усіх пасажирів, які вирушають на Ригу, пройти на посадку...

Подали «літаковий» автобус... Я намагалася знайти місце, де можна було б приземлитися. Стояти не було сил, але вільних місць не було. Я зрозуміла, що захворіла остаточно, і ще раз запитала себе: «Куди ти в біса летиш?» Мене все дратувало. Надто те, що на мене безцеремонно витріщився якийсь тип... щоправда, симпатичний... І раптом він мовив: «Як ся маєш, мала?» Я сторопіла. Здається, не тільки я, а й весь автобус. Крізь зуби я процідила: «Краще не буває», і в цю мить подзвонив Він. Він мене завжди рятував, навіть у дрібницях. Я взяла слухавку, але майже не чула Його: в автобусі було гамірно, ще й зв'язок уривався. Він спитав мене, чи я долетіла, а я спробувала Йому пояснити, що рейс затримали... До цієї миті я не чула в слухавці нічого, крім безсоромної тиші. Я спробувала Йому передзвонити, але спрацював voice-mail. Я знову – вже вкотре – зненавиділа мобільний зв'язок, та все ж вирішила відправити sms-ку, щоправда, я, як завжди, не знала, що Йому написати. Останнього разу, коли я так само розмірковувала над тим, що Йому написати, моя машина «поцілувала» багажник білої «Toyota Land Cruiser»... Замислившись, я розгублено втупилася в одну точку. І раптом почула ще один чоловічий голос, який промовив: «Напиши йому, що сумуєш». Спонтанно, я відірвала очі від сенсорного екрана свого телефону. Поруч з типом, який обізвав мене «малою», стояв інтересний дорослий чоловік. Мені здалося, що він читав мої думки: адже влучив у десятку... з першого разу. Я автоматично поцікавилася «кому “йому”?», а він відповів: «Тобі видніше. Але напиши йому, що ти сумуєш». Поки я писала sms-ку, «симпатичний тип» і «гарний чоловік» перемкнули свою увагу на якусь модель, що з радістю підтримала розмову з ними, і це мене, звісно, втішило.

Вже в салоні літака, коли я йшла, до мене прив'язалися типи з латвійської компанії: вони поцікавилися, чому це я в аеропорту обливалася сльозами. Я

відповіла їм, що причина моїх сліз – висока температура, що мені важко розмовляти, і тактовні латвійці зрештою дали мені спокій. А я подякувала Богові за те, що сиджу не поруч з ними. Мое місце виявилося ще більш «вигідним»: просто через прохід від «симпатичного типа» й «інтересного чоловіка». Але, судячи з усього, ми були однаково втомлені, тому дружно поснули...

Паспортний контроль... моя вічна крутішка-удача... Я стояла разом з усіма в черзі для «не громадян Євросоюзу»... Але тут надзвичайний симпатичний хлопчик, визирнувши з віконця «EU», поманив мене пальчиком. Це був той випадок, коли «на пальчик» можна було з радістю повестися, особливо з температурою... Він розгорнув мій паспорт, побачив кількість річних шенгенів, і в нього виникло тільки одне запитання: «Ви явно на “New Wave”... А в якому готелі ви житимете?» Просте запитання... але я не знала на нього відповіді... і в мене не було ваучера готелю. Назву готелю знала тільки моя подруга, Еля, яка перебрала на себе всі організаційні клопоти щодо поїздки до Юрмали, бо в мене не було ані секунди вільного часу. У мене не знайшлося часу навіть на те, щоб потелефонувати Елі й заздалегідь уточнити назву готелю. Еля, швидше за все, вже зустрічає мене в аеропорту... Я застудженим поглядом окинула хлопчика і сказала, що можу подзвонити подрузі й уточнити. Я набрала номер, і вона, як завжди, відповіла на дзвінок лише за мить перед тим, як телефон уже автоматично вирубався:

– Елічко, а як зветься готель, у якому ми живемо? – бадьоро спиталась я, коли Еля зволила взяти слухавку.

– Юлько... не переживай... готель класний... там живе багато зірок... і не здумай брати таксі... я вже під'їжджаю... – проторохтіла вона.

– Ель... я на паспортному контролі... і на цьому все може й закінчитися... мені потрібна назва готелю... у мене ж немає ваучера. – Я вже сміялася.

– Якщо чесно, я не пам'ятаю... якийсь Nordic... щось... дуже крутий... чотири зірки, але тобі сподобається, обіцяю.

– Елічко, я передзвоню... – По моему обличчю вже текли сльози сміху і застуди. – Мій готель називається «Nordic щось, чотири зірки, там живуть зірки», – нарешті видушила я з себе, переборовши сміх.

– Я зрозумів. – Хлопчик на паспортному контролі теж мало не ридав зо сміху, проставляючи мені черговий штамп у паспорті. – Солодкої «Нової хвилі».

– Дякую, що пустили без черги, – посміхнувшись, я щиро подякувала йому.

Отримавши багаж, я дихала ризьким повітрям і чекала на Елю. Перед моїми очима мерехтіла одна картинка: величезна підсвічена реклама Forbes'а. Елі ніде не було. Я дістала з кишені телефон і набрала її номер, попередньо отримавши безглузде повідомлення від «Київстар» із попередженням знімати з мого рахунку по двадцять п'ять гривень за хвилину розмови з Батьківщиною. Еля сказала, що вже за секунду буде в аеропорту. Я знову всілася на валізу...

– Ррруденька, кого чекаємо, про що мріємо? – пролунав уже знайомий голос за моєю спиною. Це його «р» мені чомусь сподобалося...

– Нікого і ні про що, – буркнула я, але не злостиво.

– А ти танцюєш чи співаєш? – запитав «інтересний чоловік», біля якого стояв «симпатичний тип».

– Ні те, ні інше.

– Даремно... А навіщо тобі така величезна валіза? – поцікавився той-таки голос.

– Там тенісні ракетки. – Я знову набирала Елю.

– То ти тенісна Руденька! А я все думаю, що мені Сафін одно розповідає про якусь Руденьку... – Поки він це говорив, у моїй слухавці вже лунав голос Елі, яка, як вона сказала, чекає мене біля якогось виходу чи входу...

– Елічко, напроти мене величезний лайт Forbes'а... ти бачиш його? Я прошу тебе... поквапся... – серйозно сказала я.

– Юлько, я бачу Forbes... я біля нього... – розгублено відповіла моя подружка.

Я роззирнулася навкруги... і все зрозуміла:

– Елічко... тут два Forbes'и... так от, я біля другого... метрів за чотириста... і в мене тридцятикілограмова валіза, тому краще ти до мене... і на таксі.

І в цю мить до мене на допомогу приспіли мої «нові друзі»:

– Ррруденька, ми тебе підвеземо, куди скажеш, – запропонував «інтересний чоловік».

– Мене зустрічають, – сухо відповіла я.

– Ррруденька, а що ти забула в Ризі? – Мені подобалось оте його «р», і він чомусь щодалі менше діяв мені на нерви.

– Я прилетіла на «Хвилю».

– А нащо тобі ракетки? – він не вгамовувався.

– Мені сказали, що буде турнір «зірки плюс професіонали», і я хочу пограти... до речі, ваш Сафін теж має брати участь. – Мені хотілося йому помститися за його «гумор».

– Марат? Буде в Юрмалі? Ти точно знаєш? – Він цікавився цілком серйозно.

– Не знаю. Мені однаково. – Я роззиралася навсібіч, видивляючись Елю або таксі.

– Ррруденька... я познайомлю тебе з Сафіном.

«Ідіот», – подумала я і ще раз набрала Елю, яка сказала, що буде «вже за секунду». Мій терпець от-от мав урватися.

– Ррруденька, а де ти житимеш?

– У якомусь готелі. Ви бували раніше в Ризі та Юрмалі? – Я вирішила атакувати.

– Так... звичайно, – у його голосі почулося здивування.

– Де краще жити? У Ризі чи Юрмалі? – я не замовкала, затягуючи час.

– У Ризі добре жити, в Юрмалі – тусити. – З інтонації його голосу було зрозуміло, що він не понтується. – І ти від нас не відкараскаєшся у такий спосіб. Ми почекаємо, поки тебе заберуть.

– До речі, я теж у Ризі вперше, – раптом гордо видав «симпатичний тип», який до цього говорив по телефону.

Я не зрозуміла, чого це він раптом вихватився, і нарешті побачила Елю... Мовчки обернувшись, я підхопила валізу і поспішила їй назустріч. Перше, що я змогла сказати, було не «привіт», а «швидше». Еля нерозуміючими очима подивилася на мене і з реготом сказала: «Останнього разу я чула від тебе подібне, коли ми втікали в Парижі від діджея Равіна».

Ми вже майже підійшли до таксі. Моя подруга запропонувала покурити і дістала дві сигарети. Я з радістю погодилася... Все було позаду... Попереду тільки Юрмала... «Нова хвиля»...

– Ррруденька, маленька, тебе зустріли? – пролунав уже знайомий «інтересний» голос у мене за спиною.

– Так, дякую... Все чудово... – Я чомусь не була здивована появою моїх нових знайомців.

– А навіщо ти куриш? Зараз же викинь сигарету! Ти ж у теніс граєш! Мені тебе ще з Сафіном знайомити... – Він усміхався.

– Знайомити мене ні з ким не треба. Організуйте мені матч: Сафін, Прохоров, Потанін... і я. Комерційний матч. На великі гроші. – Мені було цікаво подивитися, як він відреагує.

– Я організую. Записуй телефон. – Він відреагував так, ніби щодня організовував такі матчі.

«Божевільний, але смішно розводить», – подумала я і всміхаючись записала номер телефону, який починався з «+7». Вже йдучи, на ходу він гукнув: «звуть

Петя».

– Юлько, тебе точно не можна відпускати саму... – Еля усміхалася і дивилася на мене своїми величезними гарнющими очима.

– Чому? – здивувалася я.

– Тому що вдень ти написала мені sms-ку про те, як ми з тобою об'їздили весь Крим без прав і документів на твою машину, а увечері ти вийшла з літака з Петею Лістерманом...

– Дуже прикольний хлопець. Гадаеш, це Петя Лістерман? Хоча яка різниця? Я все одно не дзвонитиму. – Я розсміялася.

Ми сіли в таксі. Еля аж іскрилася від щастя та емоцій. Вона захоплено розповідала мені про те, як у нашому готелі зчинився справжній переполох, коли Стоцька виїхала, не розплатившись попередньо за номер... Моя подруга весь час сміялася, і мені було надзвичайно радісно бачити її в такому настрої. Еля страшенно переживала, чи сподобається мені готель, і сказала, що з нами в сусідньому номері живе Микола Носков. Я ж була впевнена, що мені готель сподобається. Так само, як не сумнівалася і в тому, що «среди подлости и предательства и суда, на расправу скорого, есть приятное обстоятельство: я люблю Его... это здорово... это здорово... это здорово».[10 - «...Среди подлости и предательства и суда, на расправу скорого, есть приятное обстоятельство: я люблю тебя... это здорово... это здорово... это здорово».Композиція: «Это здорово», виконавець: Микола Носков, альбом: «Дышу тишиной» (2000).]

Готель мені сподобався надзвичайно... Ми повечеряли о другій ночі... Я дізналася на рецепції, де зможу бігати кроси вранці... і ми з чистим сумлінням повлягалися спати, заздалегідь домовившись з Елею, що я розбуджу її приблизно о десятій-одинадцятій годині після свого ранкового фітнесу... Розбудила я її о першій дня, і далі кожен наступний день нашого перебування в Юрмалі починатиметься з моїх слів після фітнесу: «Елю... підйом... у нас регрес... уже друга... третя... четверта...» Але це буде потім...

Вже першого ж нашого вечора в Юрмалі у нас виникнуть проблеми: пекуче ризьке сонце поступиться нічному балтійському холоду... а ресторани Юрмали

будуть по саму зав'язку забиті після концерту. Ми в літніх сарафанах шукатимемо один-єдиний столик у ресторані з будь-якою кухнею, але це буде марно. Доти, аж поки ми дійдемо до «наймоднішого» закладу, і я, пропадаючи від ризьких мурашок, що бігали по моїй шкірі, у відчаї не зайду на літню терасу цього ресторану... Вільних столиків, певна річ, не буде, поки я не обернуся і не почую: «Рруденька». Я заважаюся рівно секунду, але холод Юрмали і все ще висока температура мого тіла миттю знищать усі мої припущення і домисли... тому я обернуся і щиро відповім «інтересному чоловікові»: «Привіт, Петю...» Петя, так само, як і в літаку, буде в товаристві «симпатичного типа», якого він відрекомендує нам, як Льоню Пітбуля... Ми підсядемо до їхнього столика, щоб зігрітися і попити чаю в переповненому ресторані... У цьому ресторані навіть не виявилось «вільних» пледів, тому Петя, дивлячись на мої посинілі від холоду руки-ноги і «температурні очі», жорстко сказав офіціантові: «Або звільняй пледи... або неси скатертини». Офіціант приніс дві величезні скатертини. Мені було все одно... аби тільки стало тепліше. Я охоче закуталася в скатертину, і тут Петя обрушив на мене шквал своїх запитань:

– Руденька, зізнавайся, чим ти займаєшся?

– Не скажу.

– Чому?

– Не хочу. А ти чим займаєшся? – Я сміялася.

– Шукаю таких, як ти... я вже придумав, за кого я видам тебе заміж. – Його відповідь мене розсмішила.

– Я не хочу заміж, я тільки звідти, – серйозно сказала я.

– А чого ти хочеш, Руденька? – запитав він з усмішкою.

– Я хочу, щоб пішов дощ... я хочу тиші...

– Оце так! – розсміявся Петя.

– Я не жартую. – Я дивилася йому в очі і не всміхалася.

І тоді він нарешті почав розмовляти зі мною вільно, а не «професійно». Ми сперечалися, які казино Вегаса більше привертають туристів, обговорювали кращі шоу «Cirque du Soleil», атмосферу Парижа, беззаконня Неаполя, таїни Рима і пафос Монте-Карло, що ні до чого не зобов'язує... ми так і не змогли дійти спільного висновку, в якому океані приємно купатися під дощем і які технології PR краще використовувати... Веселий діалог... Мені було цікаво. Мені здавалося, що він мене розуміє. Мені здалося, що він відчув мою любов до життя. Петі зателефонували... і він надовго відійшов убік... Я приєдналася до розмови Елі, Пітбуля і нашої прекрасної знайомої дівчинки на ім'я Наташа, яка й загітувала Елю на цю поїздку до Юрмали... Наташа була директором конкурсу «New Wave». Ми з Елею вирішили викликати таксі, бо було вже пізно, а треба ще було доїхати з Юрмали до Риги... Пітбуль сказав, що «вони поїдуть з нами»: навіщо чекати зайвих сорок-шістдесят хвилин, доки приїде чергове таксі, коли готелі, в якому зупинилися ми з Елею і в якому жили Петя з Льонею, були поряд – усього десять хвилин їзди між ними...

За нами приїхало таксі, і ми рушили до машини. Петя все ще говорив по телефону. Коли він побачив, що Пітбуль підвівся з-за столу і попрямував з нами, Петя відірвав телефон від вуха і спитав, що відбувається. Льоня пояснив йому, що вони їдуть з нами. Петя всівся попереду, а я, Еля і Льоня – на задньому сидінні. Нарешті Петя закінчив свою розмову. У мене чомусь знову не було настрою, і я сказала:

– Мало того, що в таксі до нас напросилися... так ще й усілися попереду... теж мені... олігархи, – я починала бурчати крізь сміх... це була перша ознака того, що я засинаю.

– Руденька... а що ти робиш у Дніпропетровську? Ти не думала переїхати до Києва або Москви? – запитав Петя сміючись.

– Ні, бо мені не подобається ні Київ, ні Москва. Я не бачу різниці між Дніпропетровськом і Києвом. Між цими містами існує економічна і соціальна різниця, але не духовна. Тому однаково.

– А де б ти хотіла жити? – голос Петі прозвучав дуже серйозно.

– У Франції або в Італії. – Я втікаю туди при першій-ліпшій нагоді.

– Чому саме туди? – спитав мій новий товариш.

– Тому що там моя душа відчувається комфортно... але водночас я можу й далі переходити дорогу на червоне світло.

– Я тебе зрозумів, Руденька... – Петя не усміхався.

Ми під'їхали до нашого готелю, я запитала, «скільки ми винні». Петя попросив «не підколювати» і вийшов з машини, щоб попрощатися. На мій глибокий подив, він... поцілував мені руку... попросив мене не хворіти і чомусь сказав «дякую, Руденька». Я була зворушена і так само подякувала йому.

Назавтра ми знову випадково зустрілися... у вже третьому переповненому ресторані... І позавтра так само, бо пішов дощ, тому ми з Елею знов змерзли і шукали вільного столика... Ми не телефонували одне одному заздалегідь, а просто випадково здибувалися – серед тисяч людей:

– Руденька, ти нічогісінько не їси. Тут смачний вугор. Спробуєш? – питав Петя.

– Ні... не хочу... закінчиться дощ, і ми підемо гуляти. Ми з Елею вже третій день не можемо прогулятися Юрмалою, тому що «tu est partout...»[11 - Ти всюди (фр.).]

– Я реготала.

– Руденька... у тебе ох...на сукня... Де взяла? – Він накидав на мене плед.

– Не пам'ятаю, якщо чесно... десь купила.

– Молодчина. Ох...на сукня... і кашель у тебе такий самий. І ти нікуди не підеш, доки не скінчиться дощ. А тим часом врятуй мене від латвійської нареченої. – Петя озирався на всі боки.

– Це як? – не зрозуміла я.

– Ну просто прикрий мене. Мені просвітку не дає латвійська наречена. Ох...но вродлива, але геть іб...та. – Він дивився на мене усміхаючись.

– Гаразд, я тебе обійму ненадовго... поки дощ не скінчиться. – Я сміялася до сліз.

– Ну ж бо, признавайся, з ким ти вже встигла сьогодні познайомитися? – поцікавився мій знайомий.

– А з ким тут можна познайомитися? Сьогодні мені один чоловік запропонував Швейцарію... взамін на сигарету... просто тому, що в ресторані VIP-зони не виявилося сигарет, які він курить.

– Так ох...но... Що ти йому сказала? Коли летиш? – з посмішкою запитав Петя.

– Ніколи. Я подякувала йому і подарувала пачку сигарет.

– Збожеволіла? Він що, не сподобався тобі? Чи ти Швейцарію не любиш? – Петя кинув на мене свій хитрий погляд.

– Звичайно... річ тільки в цьому... Я Францію люблю. – Мене підкидало від сміху, і плед весь час сповзав з моїх плечей.

Щоразу, коли припинявся дощ, я поривалася підвестися з-за столу, але Петин голос спиняв мене: «Руденька... зараз знову почнеться дощ... невже ти не розумієш, що коли вже потрапила в мої лапи, то з них тобі не вирватися і дощ тебе не врятує? І латвійська наречена одразу мене помітить, якщо ти встанеш».

Ми пили чай, сміялися, Петя розповідав, на які категорії поділяються дівчата, ставив мені запитання, на які я відповідала без відповіді... і... нарешті остаточно й безповоротно заспокоїлося нічне ризьке небо:

– Все. Ми пішли гуляти. – Я різко скинула плед і підвелася з-за столу.

– Собака скажена... я так тебе й не зрозумів. Ну куди ти зібралося, курчатко? Зараз знову почнеться дощ.

– Петю... правда... я обожнюю дощ... і ми вже третій день збираємося з Елею погуляти Юрмалою.

– Гаразд... я тебе відпущу за однієї умови. – Петя загадково посміхався.

– Кажі, але я все одно піду. – Ми з Елею вже стояли біля столу.

– Якщо вам дорогою трапиться аптека, купиш нам зубну пасту? – серйозно спитав Петя. – У нас закінчується.

– Яку саме? – вирішила уточнити я.

– Найкращу. І поцілуй на прощання старшого товариша!

– У мене до тебе питання, Петю, – раптом вихопилося в мене. – Я ж можу поставити тобі одне запитання?

– Авжеж, давай. – Він уважно дивився на мене.

– Як ти почав цим займатися?

– Чим? – з посмішкою запитав він.

– Тим, чим займаєшся. Це сталося випадково, чи у такий спосіб ти реалізував задумане? – Була певна причина, чому мені хотілося знати відповідь на це запитання.

– Руденька... колись я зможу тобі розповісти... коли ми питимемо з тобою шампанське на тенісному корті. Згода? – Мені здалося, що він раптом зник.

– Домовилися. Бувай. Дякую за приємний вечір.

– Напиши мені sms-ку, як купиш пасту! – кинув мені Петя на прощання.

Петя мав рацію: дощ почався знову... точніше, не дощ, а злива. Мій білий сарафан став прозорим, Еліні брюки можна було викручувати, але ми й далі гуляли... Ми сміялися і насолоджувалися цією ніччю, її специфічним настроєм. Аптека вже була зачинена... О четвертій ранку ми повернулися до готелю... а вже за кілька годин я вирушила на ранкову пробіжку... і на зворотному шляху все-таки купила найдорожчу зубну пасту, яку тільки можна було знайти в Ризі. Мені хотілося зробити хоч щось приємне людині, яка знову змусила мене

сміятися і повернула мені відчуття дитинства. Я не була впевнена, що знову зустріну Петю... але, з огляду на грайливий настрій моєї долі... здається, я таки мусила його зустріти.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Примечания

1

Присвячується всім Людям, які рятували і зробили можливим моє життя.

2

Ваша, але не назавжди (англ.).

3

Мов до скелі, мов до гріха, я прикута до тебе... (Фр.)

Композиція: «Je suis malade», виконавець: Lara Fabian, альбом: «Carpe Diem» (1998).

4

Композиція: «Слова, слова», виконавці: Теона Дольникова та Гоша Куценко, рік виходу: 2003.

5

Композиція: «Самолет», виконавець: Земфіра, альбом: «Вендетта» (2005).

6

Композиція: «Австралия», виконавець: Земфира, альбом: «Z-Sides» (2009).

7

Ви дали мені слово (англ.).

8

Цитата з книги Петра Лістермана «Как запутать Листермана: история одного предательства» (М: Астрель, 2009).

Саундтрек до кінофільму «Платон» (2008), композиція: «Платон», виконавці: Павло Воля та Arto Tunch.

«...Среди подлости и предательства и суда, на расправу скорого, есть приятное обстоятельство: я люблю тебя... это здорово... это здорово... это здорово».

Композиція: «Это здорово», виконавець: Микола Носков, альбом: «Дышу тишиной» (2000).

Ти всюди (фр.).

Купить: https://tellnovel.com/pilipenko_yul-ya/ruden-ka

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)